

Oral history getuigenissenbank van het NIOD (Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies). De interviews zijn gedeeltelijk verwerkt in het boek: 'De Syrische Goelag' van Uğur Üngör en Jaber Baker.

Getuigenis 2: Akram al-Saud, 33 jaar.

Akram al-Saud (1990) is een Arabisch-Syrische man uit Deir Ez-Zor. Hij is moslim, ongetrouwd en classificeert zichzelf als arm. Hij is vier keer gearresteerd voordat hij Syrië ontvluchtte. De langste detentie begon op 28 maart 2010, voor de revolutie, en duurde 9 maanden. Hij werd toen opgepakt door de inlichtingendienst van de luchtmacht. Hij was destijds student aan de Architectuur Faculteit in Aleppo. Daarna is hij nog drie keer gearresteerd.

Interviewduur 2'49

Interview: Jaber Baker, writer and researcher.

Transcriptie: Linda Bilal, journalist and writer columnist with Amnesty International magazine, fellowship student with Beirut DC in impact strategy, graduate of journalism and media, broadcast writing department.

Vertaling: Nabil Nabo, translation Specialist

Deze publicatie is tot stand gekomen met steun van het Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten (www.fondsbjp.nl).

Ga je akkoord met het afnemen van dit interview?

Ja.

Ga je akkoord met het gebruik van je echte naam?

Ja.

Wat is je volledige naam, en de naam van je vader en moeder:

Akram Al Saud. De naam van mijn vader is Abdul Karim en van mijn moeder Zahra.

Geslacht:man

Nationaliteit: Syrisch

Geboorteplaats: Deir ez-Zor

Geboortedatum: 20 Januari, 1990

Nationaliteit: Arabisch

Geloof: moslim

Onderwijsniveau: Student.

Burgerlijke staat: Ongehuwd.

Economische situatie: arm.

Beroep: Student. In de zomer werkte ik met mijn vader in de bou

Hoe vaak ben je gearresteerd?

4 maal

Hoofd aanhoudingsdatum:

28 maart, 2010

Gedetineerd door:

Inlichtingen van de luchtmacht

Waarvan?

Faculteit Architectuur in Aleppo

Welke dag was het?

Het was zondag

Bent u op bevel gearresteerd?

Ja, maar ik heb dit briefje niet gezien op het moment van arrestatie.

Heb je het in Aleppo gezien?

Nee, ik dacht niet aan de reden van de arrestatie.

Waarvan werd je verdacht?

Ophitsing om het regime ten val te brengen. Dat las ik in het rapport.

Aanhouding in 2010 : Dag 1

We starten vanaf het moment van aanhouding in 2010.

Zondag in Aleppo was "Design Day". Het betekent dat je het project moet corrigeren met de ingenieur die jou begeleidt. Ik wachtte op mijn beurt om de laatste versie van mijn project te bespreken. Ik was verrast dat een kantoorjongen op de universiteit bij de deur stond en vroeg naar Akram Saud. Mijn vriend kwam en vertelde me dat hij zag dat het hoofd van de afdeling studentenzaken naar mij vroeg.

Er was niets ernstigs in me opgekomen. Ik verwachtte dat er een fout in mijn registratie-papieren zat of dat hij me vroeg om de papieren in te vullen. Ik herinner me dat een goede vriend van me erg nerveus was. Hij voelde dat er iets niet goeds op me wachtte en hij ging met me mee naar het kantoor van het hoofd studentenzaken. Hij liep voor me uit. De deur van het kantoor stond open, mijn vriend keek in het kantoor en zei dat ik niet naar binnen moest gaan omdat er iemand was die een pak droeg. Hij had het idee dat het om een inlichtingenagent ging. Op dat moment was ik vergeten wat ik had gedaan, dus ik vertelde

mijn vriend waar ik moest ontsnappen, ook al was het een inlichtingenagent. Ik besloot naar binnen te gaan.

Ik kwam het kantoor binnen. Daar zat het Hoofd Studentenzaken en er zat iemand tegenover hem. Hij vroeg of ik Akram Saud was en stelde veel persoonlijke vragen, onder andere over mijn ouders. Uiteindelijk vroeg hij ook om mijn identiteitskaart. Ik was per ongeluk mijn portemonnee thuis vergeten. Hij zei: 'Ik wil er zeker van zijn dat je Akram Saud bent.' Hier begon de spanning en ik merkte dat het serieus was, maar ik wist niet precies wat hij wilde. Hij liep met me mee van de universiteit. Mijn vrienden stonden me buiten op te wachten. We stapten in een Opel Station-auto en ik was verrast dat hij deed de groeten aan de bewakers, wat betekent dat ze hem kenden. We stapten in de auto en hij vertelde me dat ze me wat vragen wilden stellen.

Ik vroeg hem wie hij was en hij vertelde me dat hij "Abu Juma'a" heette en van de inlichtingendienst van de Luchtmacht was.

Weet je wat zijn rang was?

Nee, maar toen ik uit de gevangenis kwam, wist ik dat de inlichtingendienst van de luchtmacht verantwoordelijk was voor de veiligheid van de universiteit, maar dat wist ik niet.

Abu Juma'a is een bekend persoon onder de studenten. Ik heb gehoord dat de inlichtingendienst van de luchtmacht een hoofdkwartier heeft in het Universitair Ziekenhuis naast de Faculteit der Geneeskunde. Ook begreep ik dat het kantoor van Abu Juma'a in het Universitair Ziekenhuis was. Abu Juma'a probeerde me onderweg van de universiteit naar het universitair ziekenhuis af te leiden door me te vragen naar Nowruz en naar de situatie van Koerdische studenten aan de universiteit. Ik vertelde hem dat er geen problemen waren. Ik wist niet wat de aanleiding hiervan was, maar ik dacht even dat een van mijn Koerdische vrienden iets had gedaan op Nowruz.

Bij de inlichtingendienst van de luchtmacht in Aleppo

Toen we uitstapten, vertelde hij me dat hij wat vragen wilde stellen. Nadat we het gebouw binnenkwamen, vertelde ik hem dat ik mijn spullen op de tekentafel op de universiteit had achtergelaten en dat ze gestolen konden worden. Door mijn financiële situatie kon ik niet zomaar een nieuwe laptop kopen voor mijn studie. Ik wilde mijn vriend inlichten zodat hij mijn spullen kon meenemen. De man gaf me mijn mobiel en zei: "Zeg tegen je vriend dat hij je spullen moet pakken, zolang je hem maar niet vertelt waar we heen gaan". Mijn vriend vroeg me waar ze me heen hadden gebracht en ik vertelde hem dat ik het niet wist. Mijn oom was onderofficier van de staatsveiligheid. Het was de eerste keer dat ik hoorde over de inlichtingendienst van de luchtmacht.

We reden naar de wijk Al-Zahra in Aleppo, de afdeling van de inlichtingendienst van de luchtmacht. Ik herinner me het gebouw niet helemaal, maar het was van marmer en zag er nieuw uit. We gingen naar binnen en liepen door een lege tuin zonder planten. In het gebouw stond een luxe trap. Ik stond bij de trap. Er was een persoon die naar beneden

kwam en tegen Abu Juma'a zei: "Dit is Akram. Daarna verdween Abu Juma'a. De persoon nam me mee.

Hoeveel verdiepingen had het gebouw?

Dat weet ik niet precies, maar in ieder geval twee. Wij liepen naar de lagere verdieping. Op de trap begon ik bang en gespannen te worden. Er stond een tafel waar twee mensen aan zaten. De man zei me daar te stoppen en niet te bewegen. Daar liet de man mij achter. De twee mensen bij de tafel kwamen op me af en namen alles wat ik in mijn zakken had. Vervolgens zetten ze mij tegen de muur. Ze pakten mijn schoenen, mijn riem en mijn sleutels. De twee namen vervolgens iemand mee in een blauw arbeiderspak, hij was geblinddoekt en geboeid. Ik was erg bang en vroeg hen wat ze van mij wilden. De mannen begonnen te lachen en zeiden dat ze me naar het gekkenhuis zouden brengen. Ik vertelde hen dat Abu Juma'a me over "een vraag en antwoord" had verteld.

Ze zeiden dat je naar het gekkenhuis ging?

Ze deden de deur open en lieten me alleen.

Weet je het nummer nog?

Nee, ik wist totaal niet wat er gebeurde. Misdaden van het regime die we van onze ouders hoorden over de jaren tachtig kwamen in me op. Alles wat ik in mijn leven over het regime hoorde, kwam op dat moment samen. Ik was ervan overtuigd dat als ik in Syrië zou blijven, ik zou worden gearresteerd. Ik dacht er toen aan om te stoppen met studeren en naar het buitenland te gaan. Het ergste was dat ik niet wist waarom ik daar was.

Ik ging naar de badkamer en waste me. Een van de bewakers bracht mijn spullen naar me toe en vroeg me of er iets ontbrak. Ik keek naar mijn spullen, maar het was precies wat ik had achtergelaten.

Transport naar de gevangenis

Hij zei dat ik mijn gezicht naar de muur moest draaien. Vervolgens werd ik geboeid terwijl ik op de trap stond. Ze brachten me naar buiten want ik voelde een briesje, en ik zag van onder de flank een grijze Kerio-auto. Twee mensen kwamen met me mee in de auto, de een naast mij en de ander naast de chauffeur.

Werd je voor of achter geboeid?

Eerst achter maar toen duwde ik me naar voren.

Was het ijzer of plastic?

Ijzer.

Ze zetten me achterin de auto. Toen ik in de auto stapte, viel ik in slaap. Maar voordat ik in slaap viel, vroegen ze me op een beledigende manier wat ik deed. Ik zei tegen hen: "Ik weet het niet". Ik vroeg hen waar we heen gingen, ze vertelden me dat we naar Homs zouden gaan. Eigenlijk verwachtte ik dat we naar Palmyra zouden gaan omdat ik de gevangenis van het regime niet ken, en ik weet niet welke penitentiaire inrichtingen er in Homs zijn. Ik

ben een universiteitsstudent en tegen het regime, maar ik wist niet waarvoor ik nou gevangen kon worden gezet. Ik sliep onderweg nog voordat we daar aankwamen.

Een grote poort ging open en het geluid van de opening was luid. Het was erg warm. Ook droeg ik een jas toen ze me arresteerden. Ik zag woeste en lege landen en iedereen droeg zwarte pakken met daarop het woord antiterrorisme. Ik was erg bang en dacht dat ik in Homs was.

Dag 2 : De militaire luchthaven van Mezzeh

We gingen de deposito's binnen. Een aantal medewerkers kwamen naar buiten om me te ontvangen. De mensen die bij mij waren, ondertekenden papieren en gingen weer weg. Een medewerker nam me mee. Ze dwongen me om al mijn kleren uit te doen en twee veiligheidsbewegingen te maken. Toen kleedde ik me aan en ging cel nummer 2 binnen. Ik weet niet waar ik was en durfde het niet te vragen omdat de situatie duidelijk erg streng was. Ze brachten me iets te eten. Ik vroeg de cipier waar we waren, maar hij begon tegen me te schreeuwen.

De man was niet slecht, maar hij schreeuwde tegen me. Daarom besloot ik niet meer met hem te praten. Ik ging naar het toilet en stelde geen vragen meer, bang voor de gevolgen. Ik dacht dat ik tot één uur 's nachts in Homs was. Ze brachten iemand de cel binnen, maar de cipier zei me dat ik niet mocht praten en dreigde ons beiden te slaan.

Kort nadat die persoon binnenkwam, klopte hij op de deur en vroeg om een deken. Ik gaf hem een deken en de man viel in slaap. Ik was blij dat er iemand was om mee te praten, ik was toen twintig en voelde dat het een geschenk was om iemand bij me te hebben. Hij stond 's ochtends op en ging naar het toilet, daarna ging hij weer slapen. De man praatte nooit. Zo bleef het voor de tweede dag om zes uur 's avonds, ik had geen besef van tijd, maar ik probeerde het in te schatten. Deze persoon sliep ongeveer 18 uur. Het eten was erg slecht, dus ik kon niet eten. Hij opende zijn ogen en zei dat ik moest eten omdat dat de enige optie was.

Is er nog tussen "ontbijt en lunch"?

Er was natuurlijk een systeem. Ik weet niet meer welke vraag ik eerst stelde. Mijn oom woont in Homs in Bab Dreib. Ik heb hem niet bezocht, maar ik wist dat hij daar woonde. Ik wilde de persoon vragen waar we waren in Homs. Hij lachte en zei dat we niet in Homs waren maar in Damascus.

Het was een schok voor mij: "Waar zijn we in Damascus?" vroeg ik. 'Op de militaire luchthaven van Mezzeh,' zei hij. Ik vroeg hem: "Waar precies?" Hij vertelde me: "De onderzoeksafdeling van de inlichtingendienst van de luchtmacht." Ik vroeg hem waar ik precies van werd verdacht en hij vertelde me "omkoping".

Ik verwachtte dat het islamitisch of politiek was, maar hij zei omkoping. Hij vroeg me: "Wat is uw aanklacht?" Ik vertelde hem "ik weet het niet" en dat ik uit Aleppo kwam. Ik herinner me

niet de exacte timing van mijn begrip van zijn verhaal en de volgorde van mijn vragen aan hem en ons gesprek.

Het verhaal van zijn medegevangene

Deze persoon heet Fadi Jaber, hij is de neef van Muhammad Jaber, de grote Shabih (handlangers van de president) en de eigenaar van een vatenfabriek. Hij heeft macht in de staat. Ze werkten bij de douane en hun verhaal verspreidde zich. Hij was een lid van Muhammad Makhlouf en toen Muhammad Makhlouf en zijn leden werden gearresteerd bij de Al-Tanf-overgang, was hij een van de gearresteerden.

Natuurlijk heeft hij een lang verhaal. Fadi werd eerder gearresteerd en verhuisde van plaats naar plaats. Hij probeerde iets doms te doen en werd toen ontdekt. Wat ik van hem begreep was dat hij werd gearresteerd met Muhammad Makhlouf. Dit omdat Bashar al-Assad de inlichtingendienst van de luchtmacht de taak overhandigde om hen te arresteren voor corruptie. Alle leden van de Al-Tanf-oversteekplaats werden gedurende 8 maanden ondervraagd, overgebracht naar de gevangenis in Sadnaya en vervolgens naar de Adra-gevangenis. Hij had veel geld en kocht de rechter om om vrij te komen. Dat gebeurde en de luchtmacht-inlichtingendienst wachtte op hem bij de deur van de rechtbank en brachten hem naar mij. Daarom wilde hij het niet vertellen en dus sliep hij al die tijd omdat zijn plan mislukt was.

Leefomstandigheden

Ze brachten me op een zondag van Aleppo naar Damascus.

Ik weet het niet meer, maar op zaterdag werd ik ondervraagd.

Ik ging elke dag twee keer naar het toilet, ze brachten ontbijt en daarna avondeten en lunch. Het ontbijt was een stuk brood en yoghurt en soms met olijven. Als lunch kreeg ik rijst of bulgur die niet goed gekookt was. Daarbij kreeg ik soep. Ze hadden een keer per week kip. Het avondeten bestond vaak uit aardappelen.

Was het soort eten goed?

Nee nooit. Slechte rijst of bulgur. De eerste keer at ik niet, maar later had ik veel honger. Ik kan me niet herinneren dat ze iemand naar eenzame opsluiting hebben gebracht.

Een isolatiecel is voor één persoon en jullie waren met zijn tweeën, hoe groot was het??

Het was erg klein, de breedte was 190 en de lengte is 2,30 m

De eerste twee dagen was ik er met Fadi, daarna kwam er ook een Irakese man bij. Zijn naam ben ik vergeten, maar hij was angstaanjagend en zijn been was slap en gezwollen.

De Irakese man kon zijn laarzen met maat 47 niet meer dragen door de zwelling.

Zijn been was zwaar gekneusd. Ze brachten de man ook niet naar een dokter. Ik herinner me dat we met zijn vieren alleen waren op de dag van het eerste verhoor met mij.

Was vóór het verhoor, toen u de gevangenis in Aleppo en de gevangenis in Damascus voor het eerst bereikte, een medische keuring??

Nee nooit.

Heb je geen dokter gezien?

Nee nooit.

Hebben ze je speciale gevangenskleren gegeven?

Nee, ik had dezelfde die ik eerder droeg. We leefden een normaal leven, ik at en dronk. Degene die me veel heeft geholpen tijdens de onderzoekstak was Fadi

Was het op een niveau van netheid?

Toen we met zijn tweeën waren wel ja. Maar daarna verslechterde het snel. Op dat moment was er een massa-arrestatie in Talkalakh (een stad in de buurt van Hama). Duizend jonge mannen uit Talkalakh werden vastgehouden en er waren dus veel gevangenen. In die periode werden er ook taken van de Nationale Veiligheidsraad overgedragen aan de luchtmacht. Twee maanden lang zaten we met 16 mensen in een isolatiecel.

Ben je ziek geworden?

Toen het aantal mensen toenam, waren we met twee of drie. Er waren geen dekens en het was mooi weer. Toen werd het koud, en ze gaven ons dekens van militaire kleur en het zat vol luizen. Zo kwamen de luizen onze cel binnen. Vanaf dat moment werd het een hel. We zaten namelijk in een gevangenis zonder ventilatie en het aantal gevangenen nam toe. We konden niet meer ademen

Ben je in bad geweest?

Nee, nooit, ik dachte om de zes maanden. Een keer hebben ze ons met water besproeid en als gevolg daarvan werd ik ziek, ik werd doodziek.

Heeft een dokter je gezien?

Nee, nooit, ik heb de dokter nooit gezien. We hebben wel geprobeerd om medische zorg te krijgen. Ik zat gevangen, en de geheim agent probeerde wel te helpen, maar hij kon niks doen.

Wat zijn de belangrijkste ziekten?

Schurft wat het gevolg was van de overvolle cel. Velen kregen koorts en sommigen ook steenpuisten, dat voelt alsof je lichaam op het punt staat te ontploffen. Het kan een kiem zijn of zo. Toen ik uitstapte, vroeg ik aan mijn oom hoe dit zat. Hij liet mij weten dat leden van het leger stierven omdat de hitte zich naar het lichaam in de slaapzalen van het leger verspreidt. Dit gebeurt omdat ze in de zomer aan het trainen zijn.

Heb je later naar de ziekte gevraagd?

Niet wat ik later vroeg. Het angstaanjagende idee in deze detentie is dat het verhoor 's ochtends is en de bewakers tussen zeven en acht uur 's ochtends worden vervangen, en dat de ochtendperiode van het verhoor om één of twee uur 's middags begint. Tussen één en vijf is er niets, en tussen vijf en zes begint de tweede ronde van het verhoor. Om erachter te komen dat er een bel is, is er een verhoor. Als de bel rinkelt werden mensen bang. Deze situatie herhaalde zich elke dag. Het was erg, want we hadden maar een klein raampje, maar dat keek uit op de plek waar mensen mishandeld werden.

Was de arena overdekt?

Nee, het was bedwelmend

Ik bedoel praktisch, waren de cellen boven de grond?

Ze waren boven de aarde, maar we zien nooit de zon

Heb je het geluid van vliegtuigen gehoord?

Nee, we hebben het niet gehoord, maar je kon de slagen horen

Zie en hoor je het?

Nee, de isolatiecel waar ik in zat had een hoog plafond. Je ziet niet maar je hoort.

Later komt het geluid van de slagen terug, dan werd iemand tussen 17.00 en 20.00 tot 20.30 uur ook mishandeld.

Het verhoor

Op zaterdag ging de bel en de cipier opende het raam en riep mijn naam: "Doe je schoenen aan en kom naar buiten." Ik had natuurlijk alleen mijn schoenen, maar zonder veters. Hij greep me en blinddoekte me, ik wist dat ik naar het plein ging waar ik het geluid van marteling hoorde komen. Maar in plaats daarvan kwam ik in een kantoor en ging de officier weg. Alles was nieuw en de vloer was schoon.

Onze gevangenisverdieping was oud, maar de kamer was nieuw. Hij tilde mijn oogbedekking op. Ik zag er twee zitten, een achter het bureau en een aan het schrijven. Ik wist dat een van hen een officier was en de ander een secretaris onder zijn gezag.

Droegen ze militaire uniformen?

Ze droegen een pyjama. Hij vroeg me naar al mijn details en de naam van mijn vader en moeder, wat ik doe, wat ik bestudeer, al deze details. Hij zat achter zijn bureau en zei: O Akram Saud, waarom ben je hier?

Hier deed ik zoals ik thuis was. Ik was erg nerveus omdat ze me arresteerden op de dag dat ik mijn project zou inleveren. En op mijn universiteit zou ik het jaar niet halen als ik mijn project niet op tijd zou inleveren. Dat was sowieso gebeurd, dus ik was boos en stelde hem met alle woede die ik in me had een vraag. Ik vroeg: "Meneer, u heeft mij gearresteerd. U moet mij vertellen waarom ik hier ben."

"Zeg me, je weet helemaal niet hoe het met je gaat."

Ik zei hem nee.

"Vertel eens, weet je nog wat jij en die en die deden in het trainingskamp van de universiteit? *(Studenten moeten twee weken op een militair zomerkamp in hun eerste en tweede jaar aan de universiteit om te slagen voor hun studie, red.)*

Zijn die jongeren niet in Syrië?

Een van ons is in Saoedi-Arabië, maar dit is laf, en de rest zit in Syrië. Ik ben het contact met hen verloren. Ik zou je al hun namen kunnen geven, een van hen kwam uit Bloudan en een ander uit Yabroud. Hij zat in het Vrije Syrische Leger en de laatste keer dat ik hem sprak, was hij in Libanon aan het huilen toen ze zijn stad bestormden. Nadat ik met hem had gesproken werd ik gearresteerd. En toen ik terug kam (uit de gevangenis, red.) vond ik zijn account op

Facebook. Ik weet niet waar hij is. Ik ken zijn naam en ik vroeg naar hem, een jonge man uit Yabroud, maar hij kende hem niet.

Ik wist dat ik iets aan het doen was met mijn vrienden, maar ik probeerde naar hem te kijken en hem te vertellen dat hij officier Ibrahim Khaddour, die getuige was van het verhaal in Dimas, zou kunnen vragen naar de details.

Is hij de veiligheidsgeneraal van de universiteit?

Hij is generaal op het universitaire trainingskamp in Dimas. Wil je dat ik uitleg wat er in het kamp of later is gebeurd?

Ja, als je wilt, zodat ik weet waarom ze je hebben gearresteerd.

Reden voor arrestatie: gesprek op zomerkamp

We hadden het eerste jaar aan de Universiteit van Aleppo afgerond. Op dat moment woonde ik in Dimas. Waarom zou ik het kamp doen in Aleppo in Al-Maslamiya, in een heel lelijk gebied, terwijl ik het in het Dimas-gebied zou kunnen doen. Dat is een mooie omgeving en zit vlak naast het gebied waar mijn familie woont. En ik wilde eerlijk gezegd geen kamp doen.

Mijn doel in het leven was om de universiteit af te maken en naar het buitenland te gaan. Ik had een tegengestelde houding. Ik kom uit een analfabete familie, mijn moeder is analfabeet en mijn vader heeft zijn baccalaureaat niet afgemaakt en is timmerman. Vanaf mijn tiende ben ik boos op het regime en in onmin met mijn ooms omdat ze officieren in het leger zijn.

Ik weiger te dienen in het Syrische leger, maar het kamp is een universitair vak. Toen ik naar het kamp ging, leefde mijn moeder nog en zij stond erop dat ik naar het kamp ging. Ik zei toen: "Ok, dan ga ik." Ik weigerde de generaals te groeten. Ik ging naar Dimas en alle studenten uit Damascus, Daraa en Al-Suwayda, die aan de Universiteit van Aleppo waren, verhuisden hun kampen ook naar Dimas.

Een groep van mijn vrienden ging met me mee, en dit was lief van ze. Ze vertelden ons dat je groepen van 8 personen moet maken, zodat we samen spullen konden ontvangen. Het probleem was alleen dat we met zijn vijven waren, ik, Raaed en een man uit Bloudan. We waren dus nog op zoek naar drie anderen. Toevallig zagen we een geneeskundestudent uit Damascus. Ik ben zijn naam vergeten, maar ik kan het aan mijn broer vragen omdat mijn broer een geneeskundestudent was en hij mijn broer kende. We zagen Anas Al-Hawa uit Yabroud die mechanica studeerde en Ali Marzouk, die architectuur studeerde in Damascus.

Raaed Ramadan komt uit Damascus en hij was degene die sprak tegen het regime toen we in Aleppo waren, en je voelde dat deze jongen tegen het regime was, ook al was er geen gevoel van oppositie, je voelde dat het ok was (*om je zo te uiten, red.*). Mijn meningsverschil met Raaed was dat ik niet van islamisten hield. Hij had een conservatieve Damascus opvoeding en hoorde bij de Broederschap. Hij was een zeer goed opgeleide en rustige jongeman, en hij is rijk, de details van zijn familie wist ik op dat moment niet. Maar wie zijn familie is was heel

belangrijk, want later werd hij niet gearresteerd vanwege zijn familie. We waren beiden tegen het regime, maar onze mening verschilde op religieus vlak. Ik ontmoette Anas die zeer goed opgeleid was en tegen het regime was, maar hij was geen moslimbroeder en ik was blij met hem. Met hen erbij waren we een groep van 8, wat ons de mogelijkheid gaf om onze kampeerartikelen te krijgen.

Ik ben in Damascus opgegroeid. Mijn vrienden uit Aleppo weten dat niet. In Aleppo doen ze niets met de Alawieten, en ik ben opgegroeid met de Alawieten. Vanaf de tijd dat ik op school zat, zaten er Alawieten in de klas. Ik ken het goede en het slechte, en ik ken de wederzijdse haat tussen de Alawieten en de inwoners van Damascus. In Aleppo zijn de administratieve verkiezingen misschien gebaseerd op een regionale basis, maar in Damascus zijn de administratieve verkiezingen Alawiet versus soenniet. Iedereen weet dit, vooral in de faculteiten techniek en geneeskunde. Toen mijn broer naar de universiteit ging, vertelden we deze verhalen, en de vijandigheid was bekend.

We gingen de slaapzaal binnen en het waren allemaal Alawieten, ik bedoel, we hadden zeven kunnen zijn, en de achtste was Alawiet, iedereen was Alawiet en het dialect was duidelijk. Het was duidelijk dat Raaed uit Damascus kwam. Ze vertelden ons over het gebedsverbod. Anas en ik baden niet, maar Raaed en de nieuwe jongeman deden dat wel. Er werd ons verteld dat het mogelijk was om in je eentje te bidden. Raaed wilde bidden. Ik herinner me dat iemand iets tegen me zei en ik merkte het niet, ik was niet van plan om niet te antwoorden. Hij greep mijn spullen en zei: "hoe ziet de hele al Saud familie hun toestand?" En ik vroeg een geneeskundestudent wie dat was, hij vertelde me "Dit is Wasim Salama, hij is een van de smerigste geneeskundestudenten. Hij studeerde met je broer, die een van de uitstekende studenten is." Toen hoorde ik dat hij een shabih (*huurling van het Assad regime*, red.) werd in de revolutie.

Waar komt de bijnaam Salama vandaan?

Salama's huis was Alawiet of van Masyaf.

Was hij mager en niet erg lang?

Destijds was hij gespierd en bruin, zijn haar was blond en zijn ogen waren gekleurd. Mijn broer studeert medicijnen, ik kan zijn foto krijgen.

Het belangrijkste was dat iedereen dit gezien had, en de jongens zeiden me dat mijn broer hem kent, hij is erg vies. Ik regelde mijn spullen en stapte uit de slaapzaal en ging naar mijn broer. Hij en zijn metgezellen zaten in een tent. Mijn broer heet Daham en hij is een jaar jonger dan ik. Ik ging naar mijn broer en vertelde hem het verhaal. Hij waarschuwde me en zei dat hij smerig was. We gingen zitten met Raaed, Anas, en een jonge man, ik ben zijn naam vergeten, zijn vader was de burgemeester van Bloudan. Wij komen uit Aleppo en kenden niemand. We begonnen alleen te zitten, ze isoleerden ons omdat we uit Aleppo kwamen. We bespraken artikelen over boeken van de oppositie en het regime. We zijn allemaal fervente boekenlezers en wilden graag dat niemand ons hoorde. We hadden het over de jaren tachtig. Anas Alhawa had problemen in Yabroud omdat zijn tante in de Communistische Partij zat. Hij vertelde me dat hij problemen had met de partijdige groep. Zijn familie wilde dat hij zich bij de Baath-partij aansloot, maar hij weigerde.

In de eerste week werden ceremonies bijgewoond door de decanen van de faculteiten en ze kwamen de studenten in de rij zetten. Het was avond en we vervloekten Ibrahim Khaddour. We kenden hem omdat hij degene was die elke dag voor ons oefende, en hij hield een klein stukje papier vast en bewoog zich tussen de studenten totdat hij naast ons stond. We zaten bij elkaar toen Ibrahim vroeg wie Akram Saud en Anas Al-Hawa en Raaed Ramadan waren. We staken onze hand op. Hij vroeg iedereen waar ze vandaan kwamen, en we zeiden uit Deir Ez-Zor, Yabroud en Damascus. Toen zei hij: "Bij God, dit verhaal komt bij jullie vandaan." We schrokken natuurlijk. Hij vroeg ons om hem na het eten in zijn kantoor te bezoeken, en dit was in het bijzijn van alle studenten en zij waren er getuige van.

Ik ontdekte later dat Dara Al-Abdullah bij mij was in dit kamp. Dara had een grote mond en toen de revolutie kwam, herinnerde ik me dat hij bij ons in het kamp was. We gingen na het eten naar de officier en we waren allemaal bang. We waren allemaal tegen het regime en we wilden niet dat deze situatie zou gebeuren. Toen begreep ik de details omdat Anas eigenlijk problemen had met zijn familie. Ik wist dat zijn familie niet religieus was, maar hij koos er wel voor om dicht bij de Broederschap te staan. Hij had problemen met zijn familie en hij wilde niet dat zijn familie problemen met het regime zou krijgen. De officier vroeg ons te gaan zitten, hij gaf de planten water en droeg een korte broek. De man zei: "Willen jullie dat ons hetzelfde overkomt als Irak?" Zie je niet hoe de Irakezen elkaar afslachten. Hij zei: "Zie je niet hoe het sektarisme Irak heeft verwoest en de mensen elkaar afslachten?" Hij weet dat we het nieuws hebben gezien. Ik zei hem ja. Hij zei: Waarom doet u hetzelfde in Syrië?

Hij gebruikte deze methode. Wij hebben hem gevraagd uit te leggen wat hij bedoelde. Hij zei: "Ik heb verhalen gehoord dat jullie mensen op sektarische basis behandelen en dat jullie over sektarische zaken praten." We zeiden: "Nee, het klopt niet. Wie heeft je dit verhaal verteld? Heb je het persoonlijk gehoord?" Hij ontkende. Ik vroeg hem: "Hoe weet je dat?" Hij begon ons te vragen naar wat onze vaders doen. Ik zei hem: mijn vader is timmerman, dus hij begreep dat hij niet erg belangrijk was. Raaed Ramadan zei: "koopman" en hij woont op de Mezzeh-snelweg. Ik hoorde van Raaed dat zijn vader een goede vriend was van Bakhitan, de persoon die de secretaris-generaal van de Baath-partij werd. Het waren blijkbaar handelsrelaties. Volgens de Raaed zei Bakhitan: "Ik weet dat je niet lid wilt worden van de Baath-partij, maar we kunnen je iets eervols geven". Ik kende deze verhalen niet, maar Raaed probeerde dit te gebruiken, zodat de officier hem beter zou behandelen.

De situatie van Anas was zeer comfortabel, omdat hij me vertelde dat de soennitische officier, wiens bijnaam Zaytoun is, zijn familie kende. De officier zag het wel zitten om geld te ontvangen van de familie van Raaed. De officier zei: "Jongens, er zijn goede mensen onder jullie, en ik wil jullie geen kwaad doen." Wij reageerden: "Oké, dus je wilt degene die het je heeft verteld niet verantwoordelijk houden, aangezien je erachter kwam dat we niets deden." Hij liet weten: "Het is mijn werk."

We gingen terug naar de slaapzaal, wetende dat Wasim over ons roddelde. We wisten niet hoe hij ons hoorde. We spraken met elkaar af om niets te doen. Inderdaad, de discussies stopten en we probeerden het kamp voor de laatste dag voort te zetten. Iedereen geeft zijn ID af bij het binnenkomen en haalt hem weer op bij het weggaan. We zaten in de winkel te

wachten om onze identiteit te laten zien en verder te gaan. Ik vertrok met mijn vrienden en de vrienden van mijn broer.

Op dat moment zag ik een knappe man naar me toe lopen en zei tegen mezelf: misschien is dit de man die zich komt verontschuldigen. Hij vroeg mij of het mogelijk was om even te praten. Mijn vrienden zeiden dat ik dit niet moest doen, maar ik liep toch met hem mee. De studenten zaten allemaal te wachten op hun identiteitskaart. We liepen trouwens niet om, iedereen zag ons voorbijlopen. Vervolgens gooiden ze me tegen een muur. Ze vielen mij aan, vijf mensen, allemaal Alwieten. We hebben je verteld dat je de soenniet bent, en het hele kamp hoorde het. Ik vroeg hem waarom? Hij zei: "Jullie zijn de Soennieten, jullie denken dat jullie superieur zijn. Ik begon te lachen en vertelde hem dat het zijn probleem was als dit zo was. Hij zei: "Vergeet niet dat we de politie, het leger en de inlichtingendiensten controleren. We zullen je vertrappen."

Dat irriteerde mijn vrienden en andere mensen toen ze dat hoorden. Ik begon de situatie te kalmeren en stelde voor om naar het kantoor van de officier te gaan zodat het verhaal zou eindigen. Ik wilde geen problemen. Daarom gingen we naar Ibrahim Khaddour, en ik ontmoette een officier uit Jableh met hem. Ik ben zijn naam vergeten omdat Ibrahim Khaddour uit Tartous kwam.

Ik heb hem mijn respect betuigd, meneer, enkele dagen geleden vroeg u ons naar het verhaal dat u over ons hoorde? Hij zei: "Ja". Ik zei: "Er was geen bewijs van de persoon die over ons klaagde. Nu, dit verhaal vond plaats voor honderden studenten, en iedereen hoorde wat Wasim zei, en iedereen was een getuige.

Hij vroeg klopt dat?

Ik vergat je te vertellen dat hij zei: "Ik zal je laten falen in het kamp, en mijn familie bij de inlichtingendiensten, ik zal ze je laten meenemen."

Agent Khaddour maakte een einde aan het verhaal. Hij vertelde ons dat niemand zal falen, ik ben degene die de cijfers uitdeelt, en als ik jullie had willen laten zakken, had ik het gedaan. Ik vertelde hem over de dreiging van de inlichtingen. De agent begon te lachen en zei dat dat kinderachtig was.

We geloofden het verhaal van de officier en gingen naar huis, het verhaal volledig vergetend tot het moment van de arrestatie. Toen ik de reden voor mijn arrestatie ontdekte, was ik geschokt. Ik was dit incident echt helemaal vergeten. Ik vroeg aan de officier: 'Ben ik hiervoor gearresteerd?' Hij bevestigde dat. Ik zei tegen hem: "Je moet dit aan Ibrahim Khaddour vragen, en hij zou je het verhaal uitleggen". Ik begon te schreeuwen. Hij bleef luisteren tot ik stil werd. Daarna kreeg ik een klap en ik stopte met luisteren. Hij zei "Ik wil dat niet horen en noem de naam van Wassim Salama niet".

Hij zei dat ik de president en de sekte haat, en hij las voor uit het rapport. Er waren details die klopten; dat we grappen maakten over alle partijslogans. Ik kan me niet herinneren dat tijdens een van onze sessies in het kamp heb gezegd dat het Assad-regime voorbij moet zijn, ik herinner me dat gesprek niet. Hij las uit het rapport voor dat ik het regime omver wil werpen en er stonden namen in het rapport. Ook ontbraken er namen, dat betekent dat degene die het rapport schreef niet al onze namen kende. Er stond geschreven dat ik mijn

vrienden geld had aangeboden in ruil voor activiteiten. Dat is een leugen. Hij begon te vragen wie er bij ons was.

Martelingen tijdens ondervraging

Om eerlijk te zijn begon hij te slaan tijdens de ondervragingsperiode, die vier sessies duurde, en hij zette me op een wiel en een stok. Ik zag vaker dat mensen werden gemarteld, maar het had erger kunnen zijn, bijvoorbeeld in de vorm van afranselingen. Ik werd geslagen, maar niet zoals de Irakees, wiens been volledig verwoest was en eigenlijk geamputeerd moest worden. Wat betreft mijn pak slaag, dat duurde maar twee uur. Ik werd over mijn hele lichaam geslagen, maar mijn hoofd lieten ze met rust. De rug en benen werden geraakt, waardoor ik na elke sessie onmogelijk naar het toilet kon. Na het betreden van de kerker was het bijvoorbeeld onmogelijk om te lopen.

Hoeveel tijd zat er tussen de ene verhoorsessie en de andere?

Twee dagen en een keer 3 dagen, en elke keer wilde hij dat ik een vingerafdruk nam.

Op wat?

Ik weet het niet. Hij zei altijd dat als ik het niet deed, ik een verslag moest schrijven. Ik schreef wat er met Wassim Salama was gebeurd, en hij sloeg mij, en toen hij terugkwam zei hij: "Je schreef hetzelfde verhaal. De eerste keer sloeg hij mij omdat hij een naam kende, toen wilde hij weten wat er gebeurde door slogans te scanderen. Ik zei iets en Ali Marzouk zei iets en de laatste die hij beantwoordde was onderdeel van het verhaal. Hij wilde weten wat de namen waren van degenen die spot dreven met de leuzen, en ik vergat het verhaal echt helemaal en vergat wie erbij was. Ik was niet geïnteresseerd in de details van wat ik zei, maar hij wilde weten wie de hele groep was. Uiteindelijk had hij een deel van alle namen, maar hij wilde de rest ook. Ik had verwacht dat de rest ook zou worden gearresteerd, want dit was niet redelijk. Maar er is verder niemand gekomen.

Hoe zit het met de rest van je vrienden?

Een van hen kwam na vier maanden. Ik schrok ervan, want er waren meerdere namen van mensen genoemd, en niemand was gearresteerd behalve ik, want wat er staat is dat ik de spraakzaamste ben, ik ben degene die de val van het regime eiste en tegelijkertijd was niemand anders dan ik.

De eerste keer dat hij me sloeg zei hij: "Je haat het regime en het sektarisme." Ik weet niet waar hij het lef vandaan haalde om te zeggen: "Ik ben tegen het regime, maar niet sektarisch. Ik heb geen probleem met een Alawieten. Ik heb Alawitische vrienden en ik heb het verhaal niet verborgen, maar ik ben tegen het regime."

Ik vertelde hem dat ik helemaal niets met de politiek te maken had. De agent zei: "Je liegt. Waarom koop je elke dag kranten?" Ik kocht eigenlijk elke dag een krant. Ik wist dat ze me de afgelopen zeven maanden in de gaten hielden omdat ik op de universiteitscampus woonde. Toen kwam ik erachter dat Abu Juma'a mensen begroette op weg naar het bijkantoor tijdens mijn arrestatie. Hij begroette studenten.

Waren de studenten informanten?

ja.

Hoe lang duurden de verhoorsessies ongeveer?

De eerste keer was ik alleen. Maar soms brachten ze er meer dan één mee. Soms martelden ze tijdens het verhoor. Dan nam hij me mee naar de cipier om me te slaan. En samen met anderen ging hij op onderzoek uit. De eerste keer duurde het verhoor een uur.

En de rest van de tijd?

Vrijwel hetzelfde, de tijdsduur is langer als er andere gedetineerden bij mij waren, tijdens het verhoor of gedurende de hele periode.

Gebruikten ze methoden zoals geen eten geven of isoleercellen?

Niet bij mij, maar ik heb dit wel gezien.

Bent u of zijn anderen gemarteld door bijvoorbeeld seksuele marteling, intimidatie of poging tot verkrachting met gereedschap?

Ik niet. Ik ken iemand die bedreigd werd met zijn vrouw en dochter. Ze zeiden: "We zullen ze komen verkrachten waar je bij bent", maar ik weet niet of dit als seksuele intimidatie was bedoeld.

Is er gebruik gemaakt van drugs die hallucinaties veroorzaken?

Nee.

Is het aantal onderzoekers veranderd, toegenomen of afgenomen?

Nee, dezelfde persoon ondervroeg mij.

Weet jij wie?

Ik heb het gevraagd en iemand vertelde dat hij Kapitein Ali was.

Personen van de inlichtingendienst van de luchtmacht werden samen met mij opgesloten. Ik raakte bevriend met hen. Deze was van Al-Zahraa, hoe heette hij... omdat hij Fadi Gaber kende, die waardevol was en hem wilde benaderen. Het was waar dat hij bij de inlichtingendienst van de luchtmacht zat, maar hij was bevoorrecht. Hij probeerde dicht bij Fadi te komen en Fadi was mijn vriend. Toen we alleen waren en we 18 mensen in een cel zaten, konden we niet meer eten of zitten. Ik was de jongste en degene die me beschermd tegen vele gevaren en die me eten gaf was Fadi. Ik zat met Fadi en hij ook, hij vroeg: "Wie heeft jou ondervraagd, beschrijf mij, oh?" Hij is eigenlijk de infiltrant. Hij was groot en sterk, de kapitein Ali.

Ali, wat is zijn achternaam?

Dat weet ik niet, maar ze hebben het me verteld, kapitein Ali.

Was er medisch toezicht?

Nee, maar als er een dokter was hielp hij je niet. Wanneer je om een dokter vroeg, kreeg je te maken met de meest verachtelijke persoon. Hij martelde en pestte de gevangenen. En als je naar hem toe kwam, ging hij je slaan.

Was er een dokter in de gevangenis?

De dokter die er was is arts en officier tegelijk. Ze vertelden me dat hij meerdere mensen had geslagen. Een keer werd ik ziek en kreeg ik koorts, en het was de ergste griep die ik ooit in mijn leven heb opgelopen. De jonge mannen probeerden een medicijn te vinden waar ze niet eens mee om konden gaan. Zelfs de persoon van de luchtmacht kon dat niet. Een belangrijk doel van de ondervragingen was ook om mijn vingerafdruk te krijgen. Ik weigerde eerst steeds, maar uiteindelijk deed ik het toch.

Na een maand?

Niet minder dan een maand, want er zat heel weinig tijd tussen, tien dagen. Ik gaf een vingerafdruk en begreep dat er niets meer over was. Toen we met 15 tot 18 man in de gevangenis zaten, werd het een plaats van marteling

Waarom?

Omdat er geen lucht was om in te ademen. Ziekten, luizen en vuil waren er in overvloed. Er was geen badkamer. Kortom: toen we naar de wc gingen, moesten we dat in 10 seconden doen. En toen we eenmaal met zoveel waren, was er geen badkamer, geen water of wat dan ook.

En slaap?

Geen slaap.

Hoe zou je het kunnen regelen?

We waren een dag of twee met 18 personen in een cel, maar dat was voor een korte periode. We waren met zoveel, dat we niet op de grond konden liggen, maar over elkaar heen lagen. Als we soms met 14 mensen waren, stond de helft van de groep rechtop, zodat we ons konden uitstrekken. Om de beurt sliepen er zeven en stonden de anderen rechtop, zodat we kunnen strekken.

Voelde je dat de marteling toe- of afnam?

Om eerlijk te zijn, er zijn verschillen, Fadi wordt bijvoorbeeld niet meteen gemarteld, maar later. Er zijn mensen die het onderzoek hebben afgerond en bang zijn achtergelaten. Deze Irakees vertelde bijvoorbeeld niet zijn ware verhaal. Hij durfde het niet te vertellen, maar ik vertelde mijn verhaal aan Fadi. De Irakezen waren verwoest. Hij vertelde ons een verhaal dat iets met spionage te maken heeft. Hij werd beschuldigd van spionage, maar zijn versie was dat hij een vrouw vergezeld en geld aan haar uitgaf, en toen hij het geld teruggeiste, zette ze haar vriend, die een officier was, tegen hem op. Het idee was dat hij uit de groep van sjeik Haris al-Dari kwam, die bekend staat om het verzet in Irak. Hij is een bekende soenniet en was in Syrië, en deze Iraakse persoon was een lid van zijn groep.

Ik begreep van hem dat zijn broer adviseur was van een lid van al-Dari. Hij vertelde me over een ontmoeting in Damascus met de Haris al-Dari-groep, en Saoedi-Arabië probeerde hen te overtuigen van het verhaal van Iyad Allawi. Deze persoon zat niet om die reden in de gevangenis, maar vanwege iets anders.

Heeft het aantal mensen in de cel invloed op de mate van marteling?

Nee, maar wel op heftigheid van de martelingen. Omdat ze gered wilden worden, werden ze woester. Hoogstwaarschijnlijk heeft dit mij en Fadi opgelucht, maar degenen die het

beïnvloeden zijn veilig voor marteling, een groep mensen praat omdat de nood hoog is en mensen komen en gaan.

Waren de martelingen bedoeld om informatie te verkrijgen of om vingerafdrukken te nemen?

De gevoeligheid verschilt per persoon. Marteling komt niet alleen voor in het onderzoek. Ik bedoel, de gevangenenbewaarders sloegen je voor marteling. Ik kreeg meer afranselingen van de gevangenisbewaarders dan van de ondervrager. Het verhoor eindigt als je een vingerafdruk hebt afgegeven, maar ik ging elke dag naar het toilet. Als je daar naartoe gaat krijg je klappen van gevangenisbewaarders. Bij een verkeerde loopbeweging bijvoorbeeld slaan ze je op de grond en krijg je klappen. Deze mensen nemen geen vingerafdrukken, ze doen dit voor de lol.

Was het voor de lol of voor wraak?

Ik werd gewoon geplaagd omdat ze me een universiteitsstudent noemden. Ze zagen gewoon een zwakte in je en sloegen je meer. De patiënt die spraakproblemen heeft, sloegen ze vaker. Eens waren ze een man aan het martelen. Ze vroegen hem om de stem van een ezel te imiteren. Hij was verlamd. Toen hij buiten op het plein was, vroegen ze hem om het geluid van een insect na te doen. Zo was hun methode, son of a bitch, de strapado, waarbij iemand urenlang blijft hangen vastgebonden aan een deur of een paal. Er was een gevangenenbewaarder die mensen vermaakte, en als je niet deed wat hij over hem zei, bleef hij je slaan.

Heeft de directeur een uniform?

Nee. Ze dragen burgerkleding en parfum, maar toen de menigte vol werd, begonnen ze maskers te dragen.

Zijn er in deze periode mensen overleden?

Na de aankomst van de groep uit Talkalakh vertrokken mensen van de afdeling, we wisten niet waarheen. En nadat er meer mensen kwamen en anderen vertrokken, begreep ik dat er mensen waren overgeplaatst naar het vluchtcommando. Ze vertelden me dat het dicht bij Umayyad Square, Harasta en Bab Touma ligt.

Door de grote drukte sloeg de koorts toe. Elke dag zou je kunnen sterven aan koorts of steenpuisten. Fadi vertelde me altijd dat je sterft als je niet slaapt. Ik zei altijd dat hij niet kon slapen of ademen. Ik had al ademhalingsproblemen, waardoor ik niet op mijn linkerzij kan slapen.

Waarom?

Ik weet niet wanneer ik naar een dokter ben geweest, maar ik heb problemen, ik kan niet gemakkelijk in slaap vallen vanwege mijn ademhaling. Er zijn mensen die slapen waar ze ook zijn. Vroeger ging ik dagenlang door zonder te slapen, totdat het op een dag een beetje koud werd en ik 's ochtends een uur sliep. Fadi vertelde me dat je dood gaat als je niet slaapt. We klopten verschillende keren op de deur in de hoop dat de deur open ging zodat we konden ademen, maar niemand reageerde. Vroeger vroegen we om water, voordat we twee keer naar het toilet gingen en op elk moment konden drinken. Er ging elke dag iemand dood en ik kreeg het woord 'scheiding' te horen.

Zijn er mensen in de cel van elkaar gescheiden?

Er was Khatiyar bij ons, ik kan me zijn verhaal niet herinneren, maar het heeft daar iets mee te maken. Hij werd ervan beschuldigd gesmokkelde spullen in zijn auto te hebben. Hij was oud en dik en kon niet slapen. Hij plaste een keer in de cel en begon veel tegen zichzelf te praten. Ze hebben hem meegenomen. Voor mij was het normaal dat ik niet kon slapen, het was normaal dat mensen mee genomen werden en er geen plek was om te slapen. Maar het slechte eten, de rampzalige stank op het toilet en weinig water.... Ze brachten geen water mee. Je ging meestal naar het toilet en dronk daar. Het was niet langer genoeg om twee keer te drinken, daarom vroegen we de gevangenisbewaarders om flessen water om te vullen vanuit het toilet. Na een tijdje accepteerden ze het om mijn flessen water te vullen en erin te doen.

Maar deze oude mensen wilden een toilet en ze stopten er lege flessen in, mensen urineerden erin. Dit wilden Fadi en ik niet, maar je kunt geen nee zeggen omdat er oude mensen zijn. Het werd steeds viezer, de luizen en het vuil maakten me doodsbang. Hierdoor heb ik toch geslapen. Ik kon mijn hoofd niet op de grond leggen vanwege de viezigheid. Ik walgde ervan. De grond was nat van het zweet en bloed.

Gingen er mensen dood?

In de cel waarin ik zat, is niemand gestorven. Maar het was een consequentie de situatie die ik je al heel lang beschrijf.

Hoe lang is het zo?

Ik bedoel, je kunt zeggen dat als ik op 28 maart 2010 binnenkwam, het twee maanden of twee maanden en tien dagen duurde. In deze periode zag ik mensensmokkelaars en niet-smokkelaars, en er waren ook mensen van al-Qaeda. Toen het heel druk was waren we met 16 mensen en we begrepen niet wat er gebeurde. De gevangenisbewaarders huilten. We zeiden altijd dat we niet konden ademen, ze reageerden niet op ons. We vroegen hen om de energieën te openen, maar ze reageerden niet. Plots werden de gevangenisbewaarders zenuwachtig alsof er iets was gebeurd. Ze openden de deur, in een poging hem te openen, probeerden zij het.

Hoeveel cellen waren er in één gang?

Ik was nummer 2. In cel nummer één zat één gevangene, zijn naam was Basem Shadid. Stel je voor dat we stikken door het aantal mensen en in de cel naast ons, zit maar een persoon, die uit de groep van Makhlof komt. Hassan Makhlof was er ook. Hij had een eigen cel waar hij gevangen zat naast de kamer van de rechercheur in de tuin. Het was een nieuwe cel en hij heeft hem nooit verlaten. Hij bleef daar. En wat ik begreep van Fadi was dat iemand hem bezocht vanuit een van Makhlof's huizen in de Algemene Inlichtingendienst, ik ben zijn naam vergeten. De familie Makhlof bad tot Bashar al-Assad om hem te zien, maar hij accepteerde het niet. Er bestaat loyaliteit tussen de familie Makhlof en al-Assad, aangezien zij zijn ooms van moederskant zijn.

Bezoek van Jamil al-Hassan

Het belangrijkste was dat we niet begrepen wat er op een dag met hen is gebeurd. Meestal klopten we op de deur en vroegen om een stroom lucht, maar de bewakers reageerden niet. Die dag openden ze de deuren, we dachten voor lucht, maar de lucht veranderde niet en we konden niet naar buiten. Na ongeveer een uur, toen iedereen iemand begon te begroeten, kwamen ze aan bij de afdeling waar ik zat en openden mijn deur. Er kwam wat lucht mijn kamer in en toen de deur volledig open was, zag ik een persoon die een blauw pak droeg, hij bewoog zich naar achter. Hij verdroeg de geur en de hitte niet. Het was duidelijk dat hij een belangrijk persoon was, want hij beledigde de gevangenenbewaarders.

Noemden de gevangenenbewaarders hem meneer?

Ja meneer. Toen wist ik wie dit was. Zijn naam is Jamil Al-Hassan (*hoofd van de luchtmacht inlichtingendienst, red.*), Jamil al- Hassan zelf. Hij stond voor de deur. Toen de cipier de deur opende, werd er geroepen dat je je gezicht tegen de muur moest keren. Toch keek ik naar de deuropening en zag ik een man in een blauw pak. Hij was niet groot en mager. Later begreep ik dat hij Jamil Al-Hassan heette.

Was dat dezelfde man op de foto die we zagen?

Ja, hij is dezelfde man. Op het moment dat we bij de muur stonden, vertelde hij ons dat we naar buiten moest komen. En je komt naar buiten, en hij liet willekeurig een aantal mensen gaan, maar er waren agenten bij hem.

Een delegatie?

Daar leek het op. Hij vertelde ons om te liggen op de vloer van de cel. Hij zag hoeveel mensen er naast elkaar in de cel pasten. Hij zag dat er zeven personen in pasten, dus plaatste hij er acht. Waarom gebeurde dit? We begrepen het niet. Hij zag dat als we naast elkaar zouden slapen met acht gevangenen, we de deur konden sluiten. Hij heeft hetzelfde gedaan met de rest van de cellen. Wat we later begrepen, is dat er acht doden vielen. Ik wist van anderen dat ze waren overgeplaatst, zonder alleenstaande vrouwen.

Iemand vertelde me dat iemand die samen met hem in de gevangenis zat, stierf. Ze hielden deze man vast, het was een Koerd die studeerde aan de Universiteit van Aleppo. Hij werd vastgehouden vanwege Newroz en stierf in de gevangenis.

Weet je wanneer hij stierf?

Jamil al-Hassan kwam in de vijfde maand, wat betekent dat de mensen stierven aan het einde van de derde maand, meestal door ziektes, hitte en drukte, in de vierde en vijfde maand.

Wanneer eindigde het onderzoek bij jou uiteindelijk?

Toen ik tekende, was er geen onderzoek meer, toen kwam ik terug. Het onderzoek werd twee dagen later geopend, maar in een ander gebouw.

Zullen we naar de eerste gevangenisafdeling gaan?

We waren met ongeveer zeven, acht mensen. Het is waar dat ik me herinnerde dat ze er de tweede dag waren, ze installeerden luifels in een dag en ze brachten een betonschaar en knipten de deuren van de bodem af en plaatsten roosters, omdat ze allemaal van ijzer waren.

Daarna heb ik Fadi niet meer gezien. Later besepte ik dat Fadi er niet uit is gekomen. Er kwam een gedetineerde uit Bab Touma (*buurt in de oude stad van Damascus, red.*). Hij vertelde me dat hij hem bij Bab Touma had gezien. Er waren 7 of 8 van ons. We waren toen nog niet op de andere locatie. We hebben twee of drie weken en één dag gewacht, maar de overplaatsing naar een andere gevangenis in deze periode ging snel. Ik wilde eraan wennen om lang in de gevangenis te zitten.

Overplaatsing

Bij de overplaatsing ging ik naar een andere gevangenis en kwam ik in een nieuwe wereld, waar anders werd gekeken naar de situatie en opnieuw werd verhoord. Fadi had me tijdens de gevangenisperiode uit zijn ervaring verteld over de soorten aanklachten. Ze hadden bij de luchtvaart inlichtingendienst mensen van Al-Qaeda en anderen samen met mij gevangen gezet. Wie bijvoorbeeld uit Saydnaya kwam, moest terug naar de gevangenis waar hij naartoe was gebracht na de aanhouding. Daar luisterden de mensen naar elkaar. Als je iemand vertrouwt, vertel je hem jouw verhaal. De meerderheid van de aanwezigen had twee opties en de meerderheid was het erover eens dat de overplaatsing zou gaan naar Saydnaya, tenzij de onderzoeker besloten had dat het een straf was.

Ging je dan naar de militaire rechtbank?

Het kan zijn dat de straf 6 of 9 maanden duurt, daarna kom je vrij. Dus ze vertelden me dat als je deze periode verkort, vooral 6 maanden, dit betekent dat ze je voor een periode zullen vrijlaten. Je hebt de fase van de Syrische hooggerechtshof van staatsveiligheid en daarna Saydnaya. Ik zei: "Kunnen ze me eruit halen?" Er was meer dan één naam. Ze riepen ze en namen ons mee naar buiten. Ze grepen ons vast. We stapten in de bussen en de bus reed tien minuten, of een kwartier en toen stopte hij. Ik wist dat we niet ver van onze locatie waren. Ze lieten ons uitstappen met oogkleppen voor onze ogen en ik zag aan de grond dat we bijna bij een luchthaven waren, we waren bij de onderzoeksafdeling van de luchthaven. Ik wist het op dat moment niet, maar toen we binnenkwamen, wist ik dat het de onderzoeksafdeling was.

Hadden deze vestigingen nummers die u kende?

Nee, bij de luchtmacht hebben ze nooit met cijfers te maken gehad. Bij de militaire inlichtingendienst waren er dus nummers, maar bij de luchtmacht weet ik niet of we ze in cijfers kunnen zien. Wat je begreep is dat deze gevangenis er officieel niet was. Misschien was hij lang geleden gesloten, maar werd hij vanwege alle arrestaties weer geopend. Deze afdeling was een studieafdeling en niet ingericht om mensen vast te houden. Het was een pand waar ze iemand mee naartoe nemen om hem te ondervragen en vervolgens stuurden ze hem door naar een andere locatie. Maar ze werkten hier met onderzoekers die de gevangenenbewaarders waren. Ze openden deze locatie vanwege de drukte.

We kwamen daar aan, het leek op een Arabisch huis. Ik bedoel, het is een gebouw in de stijl van een Arabisch huis. Bij het betreden van de binnenplaats zagen we dat er een rooster boven de binnenplaats hing, zodat je de lucht kon zien. Er was een rooster waar alle soldaten overheen liepen.

Hoe zag het er uit? Was het rond?

Dat wil zeggen, in de woning was een gemeenschappelijke huiskamer met daarbij drie aparte kamers. De bewoners moesten daarbij nog een toilet en badkamer delen. Ze hebben ons daar neergezet, ik weet het niet meer, misschien waren er nog mensen voor ons, of waren er andere mensen na ons, maar misschien waren we daar de eersten.

Hoe groot was de groepsruimte?

Goed.

Ik bedoel, hoe groot is de kamer waar je eerder in zat?

Wij als gevangenen sliepen in de eenpersoonskamer. Toen er meer gevangen bijkwamen, sliepen we op onze zij. Daarna werd de ruimte beperkter, maar het was absoluut beter dan de locatie waar we verhoord werden. Het belangrijkste was dat je begreep dat dit een noodoplossing was, de afdeling Speciale Missies of de Studiefdeling voor Speciale Missies. Dit wisten we omdat de mensen die ons voedsel brachten geen gevangenenbewaarders waren, ze waren van de afdeling Studies van de inlichtingendienst van de luchtmacht. Deze sector is voor speciale missies.

Was de overplaatsing gewijzigd?

Ze werkten eigenlijk niet met gevangenen, ze waren bezig met het afronden van een onderzoek. Maar ze sloegen ons wel als er iets gebeurde. Er waren bijvoorbeeld meningsverschillen tussen Alawi en niet-Alawi onder de bewakers of het studiepersoneel. Een van hen werkte in verschillende diensten, en er was er een uit Idlib, wiens naam ik ben vergeten.

Ze probeerden aardig te zijn. Ik bedoel, ik begreep het. Tijdens Ramadan probeerde iemand het eten uit te stellen in plaats van te lunchen, omdat er mensen aan het vasten waren. Ik bedoel, hij stelde het eten van zijn lunch uit. Het eten dat gebracht werd, nam hij mee naar kantoor en at hij op het moment van iftar.

Toen wij daar gebracht werden, waren ze Abu Haider aan het verhoren. Ik vroeg het aan mensen uit Darayya en ze vertelden me dat Abu Haidar werd gedood in een botsing met de jeugd van Darayya. Hij gaf leiding aan de luchtmacht en de vierde divisie, maar was behoorlijk gewelddadig in Darayya en Moadamiya. Ik vertelde hem dat ik het was en zei tegen mezelf dat hij me zou vermoorden, hij was erg groot en streng.

We kwamen aan bij de rechercheafdeling, we waren moe. Ik had dezelfde kleding aan. Ik had een wollen trui uitgetrokken, droeg alleen een shirt met lange mouwen en een broek. De onderzoeker had me tegen de muur gezet en sloeg me met een doos.

Was je net aangekomen?

Dat wil zeggen, natuurlijk, hier was hij in een badkamer, en ik nam een douche, alles was comfortabeler. Het idee was dat er een van deze afdeling was. Toen zijn dienst erop zat, hij was doodsbang, zijn naam was de assistent Omran.

Omran wat?

Ik weet zijn bijnaam niet, maar zijn assistent heet Omran

Hoe noemde je hem?

Mijn Heer.

Nee, hij was erg vies. Dit is net als Louay over wie ik vertelde in de gevangenis. Louay zou je niet alleen laten om het bloed te zien. Het waren de gevangenisbewaarders die gedetineerden sloegen. De gevangenisbewaarder waar ik het over heb sloeg mij veel vaker dan degene die mij ondervroeg. Soms zonder enige reden, bijvoorbeeld als je naar het toilet ging. Een keer zag hij me glimlachen. Ik weet niet meer waar we waren toen ze ons het toilet lieten zien. Ik weet niet waar Fadi en ik het over hadden. Hij zag me glimlachen en bleef me slaan en stopte niet voordat ik klaar was. Hij is een hater en Umran ook. Ze plaatsten ons daar en brachten Ali Mirza 2 dagen later naar ons toe.

Ali Mirza. Was hij bij jou?

Hij was ook bij mij. Ik probeer me de details te herinneren van hoe hij naar me toe kwam. Hoogstwaarschijnlijk zaten we in de groep nadat we daar aankwamen en gingen zitten. Ze namen mensen mee voor onderzoek om vragen te beantwoorden van hem. Dan namen ze meer mensen mee vanwege de drukte, of als er bijvoorbeeld twee nieuwe mensen kwamen, dan kwamen de twee busjes 's nachts.

Akram al-Saoed. Ik weet niet wie de officier was, maar ze hielden me tegen en zeiden me: Akram Saud Ali... Ze begonnen me vragen te stellen over Ali, wie was hij en wat was dit? Ik vertelde hen waar ik Ali had ontmoet en probeerde andere vragen te beantwoorden.

Gaat het hier om speciale taken?

Ze brachten me naar de onderzoeksafdeling

Met de auto?

Ik bedoel, met de auto, ik wist niet waar het was, maar waarschijnlijk de onderzoeksafdeling.

Hoorde je hetzelfde geluid?

Wat hetzelfde is als de stem van de officier

Waar loop je praktisch tegenaan?

Dat wil zeggen, volledig. Toen begreep ik dat Ali aanwezig was en daarom vroeg hij me naar Ali. Ze haalden hem eruit. Ik wist niet waarom, maar ze kwamen een paar dagen later bij me terug. Ze scholden me uit. Later begreep ik van Ali dat ze bij hem informatie wilden halen. De vraag was waarom ik boos was op Ali. Ik was erg boos op Ali. Ze brachten hem, maar wat me verbaasde was dat Raed en Anas met wie ik sprak niet werden gebracht om ondervraagd te worden. Toen kwam ik erachter dat hun families mensen kenden die konden helpen en ondersteunen. Ik heb geen idee hoe zijn thuissituatie is, maar hij probeert tenminste te laten

zien dat hij geen verstand heeft van politiek en zich daar ook niet mee bezig houdt. Ali wist dat niet, maar hij zei dat ze hem er niet voor sloegen. Hij vertelde tegen de officier: "Ik doe wat je wil." Ik bedoel, ze sloegen hem, om hem dat te horen zeggen.

Hoe lang ben je bij de speciale missies gebleven?

Bij deze afdeling heb ik nog ongeveer 3 maanden gezeten.

Saadnaya gevangenis

En daarna?

Toen werd ik overgeplaatst naar een andere afdeling en bleef Ali achter. Daarna ben ik verplaatst van de speciale taken naar... Ze hebben me toen op dezelfde manier overgeplaatst. Je weet niet wat ze van je willen, maar ik bleef daar zes maanden. Mensen hebben me verteld, als je zes maanden daar blijft, ben je in de Saydnaya gevangenis.

En we zijn daar gebleven, en ik herinner me dat ik destijds depressief was. Ik bedoel, ik was er echt kapot van dat het voorbij was, ook al was het klaar... Ik bedoel, hoe kun je op deze plek staan omdat de mensen gescheiden zijn. Ik bedoel, het gaat er niet om hoe sterk en fit je bent. Fadi had zijn zoon al 2 jaar niet gezien. Hij ging de gevangenis in toen zijn zoon net geboren was. Fadi stootte zijn hoofd tegen de muur omdat hij verdrietig was en zijn zoon miste. Ik besloot te overleven, gefocust te blijven. Ik wilde mentaal gezond blijven, dus ik was goed voorbereid op Sadnaya. Gevangenen vertelden me dat ik daar misschien drie jaar zou blijven.

Iemand die uit Sadnaya kwam, vertelde me dat er twee studenten waren die daar kwamen en bleven om triviale redenen. Ik begon te bedenken wat ik daar zou doen, maar ik hoopte dat het niet langer dan zes maanden zou duren. Toen er zes maanden voorbij waren, was ik depressief, ik kon niets doen. Drie weken later kwam er een officier, wiens naam Qusai Mahioub is, en toen werden we opgehaald door een auto.

Wat heb je gedaan?

Hoogstwaarschijnlijk was hij het hoofd van de afdeling, dat wil zeggen het hoofd van de afdeling speciale missies in die tijd. Het was als een inspectiebezoek, en toen hij ons zag, zei hij: "Waarom ben je zo?" Ik bedoel, echt, niemand vertelde het ons op dat moment bij luchtmachtintlichtingendienst, dus hij werd zenuwachtig.

Veel van de gevangenbewaarders zeiden waarom ze er zo uitzien, d.w.z. de baard en het haar, enzovoort. Ze zeiden dat ze een tondeuse moesten meenemen en die moesten scheren. Hij ging hier om 12.00 uur weg, ze brachten echt een machine, en ons werd verteld, en toen, de tweede dag of de volgende, toen de auto kwam, wie is Akram Al-Saud? Ik probeer zijn naam te onthouden. Trouwens, een of twee mensen zaten bij mij in de gevangenis. Ze hadden een andere naam na de revolutie.

Herinner je ze nog?

Ik zal ze onthouden. Een van de uitverkorenen, die oud en bekend was, vertelde me dat je altijd wordt vrijgelaten, en toen de auto kwam, schreeuwde je tegen hem... omdat we onze gezichten om de muur draaiden.

Hij vertelde me: "Nee, je gaat eruit.. Ze noemden mijn naam. "Ga snel weg". Hij zag me blootsvoets en vroeg "heb je geen pantoffels". "Nee", antwoordde ik. "Ok, ga op blote voeten naar buiten", zei hij. Ik probeer me te herinneren dat er iets gebeurde. Of ze bedekten mijn ogen niet of ze deden geen handboeien om. Ik was hierdoor verrast en we gingen verder. De auto bewoog en we stapten uit. Ik zei dat ik ging ondervraagd worden.

Hoe lang heeft de auto gereden?

Ongeveer vijf minuten. Ik dacht dat ik meegenomen was om ondervraagd te worden en was daarop voorbereid. Ik bevond me in de diwan die ik binnenkwam toen ik voor het eerst binnenkwam. Ze zeiden dat ik mijn handtekening moest zetten en dat deed ik. Ik durfde nooit openhartig te zeggen wat er geschreven of besproken werd. Ik bedoel, mijn hart is moe van discussies, en wie mij wil overplaatsen naar een andere afdeling, krijgt dat gewoon voor elkaar. Ik tekende en hij zei: "Het is uw vertrouwen." Ik zei tegen hem: "Ja." Maar ik zei tegen mezelf: "Misschien zullen ze me overplaatsen naar een andere vestiging."

Ze namen me alleen mee in de auto en ik stapte in een busje zonder ramen en droeg dezelfde spijkerbroek. Mijn onderhemd was al maanden hetzelfde en ik ben zo geschoren. Ik denk dat ik me, sinds ik vrij ben, zo heb geschoren. Niet één keer voor de gevangenis heb ik geprobeerd me zo te scheren, en toen ze me zo schoren, zag ik wat ik leuk vond, en ik bleef me zo scheren. Of meer of minder. Het belangrijkste is dat de auto stopte. Ze brachten me naar beneden en openden het busje. En ik ging naar buiten en zag dat hier de strafrechtelijke beveiliging was.

Die bij Bab Musala?

Nee, die naast de douanerotonde, weet je nog

Welke? In het Cultuurhuis?

Ja, het operagebouw, daar is er zoiets als de douanerotonde. Er is hier een criminele beveiligingsafdeling. Ik was erg blij, ik bedoel, ze stopten me in de auto. Het was een uur in de nacht. Het was niet alleen 's nachts, ik bedoel, er was licht, ik bedoel zoiets als negen uur 's avonds, er waren auto's en mensen liepen op straat.

Was er leven op straat, bedoel je?

Ja. Het was hectisch. Ik voelde me raar, want ik was op blote voeten. Ik ging naar de criminele beveiliging. Degenen in de criminele beveiliging staan bekend als slecht, maar toen ze me zagen, waren ze doodsbang en hadden ze medelijden met me omdat ik ze vertelde dat ik van de luchtmacht kwam. Luchtmacht personeel ging met me mee, maar het was degene van de luchtmacht die me haalde was aardig. Ik herinner me dat voordat iemand van de Criminal Security me ontving, hij met me meeliep. Deze persoon van de luchtmacht die bij me was, zou me uitleveren en zei tegen me: "Mijn zoon, waarom heb je jezelf dit aangedaan?" Ik zei tegen hem: "Ik heb niets gedaan."

De criminele beveiligingsafdeling liet ons binnen en we werden bij andere mensen gezet. De situatie was onduidelijk. Hij vroeg me waar ik vandaan kwam. Ik vertelde hen dat ik van de luchtmacht kwam. Daarna voelde ik dat hij medelijden met me had. Hij zei me: "Kom op." Het was duidelijk hoe slecht de luchtinlichtingendienst mensen behandelde. Zelfs de burgerveiligheid sympathiseerde met ons. Het weer in de periode van 2008 tot 2010 was een gruwelijke factor waar we niet eens iets over hoorden, maar het was echt verschrikkelijk. Ze legden me uit wat er met me ging gebeuren. Het was waarschijnlijk donderdag of zoiets. Ze vertelden me dat ze vrijdag een vooronderzoek bij me zouden doen.

Gegevens?

Ja, en misschien wordt u zaterdag of zondag overgeplaatst, ik weet het niet meer, naar de militaire rechtbank.

Werd er met een bril geslapen?

Ja, toen ze op het punt stonden me voor het eerst te ondervragen.

Wat deden ze daarvoor?

Iemand die uit Sydnaya kwam, zei me alles te zeggen in de rechtbank en nergens bang voor te zijn. Hij zei dat ik moest zeggen dat ik onder overtuiging had toegegeven. Toen de agent me vertelde dat hij het rapport had en ik zei die en die en daar had ik op getekend. Ik zou de president vervloeken en mijn sektarische strijd aanwakkeren, dus ik kwam hier om te vertellen dat het niet voor mijn eigen bestwil was om het te ontkennen. Ik zei nee. Hij zei ja, natuurlijk. Hij zei dat hij me geen kwaad wilde doen. Ik bedoel, hij was een goede man. Ik zei hem oké. Hij zei dat ik dezelfde verklaringen moest afleggen die ik eerder had afgelegd bij de luchtmacht. Hij ondertekende het. En ik zei hem oké en ik tekende het. Ze brachten me daarna naar het collectief. Het collectief is walgelig. En bovendien zijn er allemaal kakkerlakken.

Leven mensen met kakkerlakken?

Dat wil zeggen, met kakkerlakken, dat wil zeggen, mensen waren bezorgd. De normale aanklachten waren diefstal, zakkenrollen, prostitutie. Er waren grote oppakcampagnes enzovoort. Veel Marokkaanse meisjes, die werden opgepakt, en wij kwamen binnen.

In de slaapzaal zei ik je dat het leven walgelig was, er is niets belangrijks. Ik heb je de procedures nog eens verteld, op de dag van het zetten van mijn handtekening. Op de dag van deportatie werden we op transport gezet naar de militaire rechterlijke macht. Iemand kwam aanrennen met een krant die de hele operatie stopte, hij noemde een aantal namen. Vier namen werden bekend, waaronder mijn naam, Akram Al-Saud. De officier vroeg hem waar hij ze heen moest brengen, dat bleek de politieke veiligheidsafdeling te zijn. Ik herinner me mijn gevoel destijds dat deze namen niet naar de rechterlijke macht gingen, maar naar de politieke veiligheidsafdeling. Ik moest kalm blijven terwijl we naar die afdeling gingen. Ik weet niet meer met hoeveel we waren. Ik was met een andere man, hij had een document nodig dat bewees dat hij niets op zijn kerfstok heeft.

Het belangrijkste is dat we bij Al-Fayhaa zijn aangekomen. Is zijn naam niet zo?

Elke stadstak. Dat wil zeggen, bij de deur van het bijkantoor, of zodra we binnenkwamen, zagen ze onze dossiers. Ik zei toch dat we met vijf man waren. Ik herinner me ze niet allemaal meer, maar er is een persoon die vocht tenminste in Irak, of hij vocht tenminste in Irak, ongeacht of hij een terrorist was of niet. Al-Saud, ik heb het hem verteld, zei ik, en je hebt het lef om te zeggen dat ik Akram Al-Saud ben, dus Farhan, hoe gaat het? Hij zei: "Ik zal je vandaag ter verantwoording roepen". Hij zei: "Het lijkt erop dat de inlichtingendienst van de luchtmacht je niet heeft opgevoed. Zo was de ontvangst. Ik zei, het betekent zeven maanden cel bij de politieke veiligheidsdienst.

Ik ging naar binnen... Ze plaatsten ons in de verwende groep. Er zijn mensen die problemen hebben met paspoorten, niet met paspoorten, maar er waren een of twee Koerden die van Koerdische partijen waren. Ik herinner me ze niet meer omdat ik niet veel met ze sprak, maar de rest waren mensen die problemen hadden. Ik bedoel, er was bijvoorbeeld een Egyptenaar, een Irakees en een Iraakse Palestijn. Er waren mensen die door de Syriërs werden gedeporteerd. Er waren mensen uit andere landen, zoals Griekenland, gedeporteerd werden. Ze werkten als smokkelaars, en ze werden gepakt door Griekenland, en ze reisden alsof deze aanklachten aanwezig waren.

Dezelfde soorten koks?

Er zijn geen vaste koks in Shakriya, en Shakriya is niet dezelfde als die in de Adra-gevangenis, maar ik weet niet of ze het aan alle slaapzalen geven, of dat we gewoon martelen, en ze hebben deze verhalen, en daar zijn veel dingen die angst aanjagen.

Dit is tot de avond, maar waar moet ik nog aan denken?

Dit is waar mensen me mee bedreigden. Ze vertelden me dat het hier een normaal onderzoek zal zijn, en dat je dan je procedures voor de militaire rechtbank zult doorlopen. Dit is hoe 's avonds en vaak op dezelfde dag of de tweede dag, als ik me herinner, of misschien op dezelfde dag, de deur opengaat en ze vragen om meer dan één persoon, en de hond zelf is aanwezig, deze verachtelijke persoon. De rest heb ze niet geraakt of gegrepen.

Weet je hoe hij heet?

Ik herinner me er een, ik herinner me dat het een jonge man van Aleppo was die uit Griekenland kwam, en de Egyptenaar. Ik weet het niet meer, misschien de Egyptenaar of niet. Zijn doel was om naar Turkije te gaan voor smokkel.

Was hij die enige die sloeg?

Hij sloeg niemand, maar mij wel. Niemand kreeg handboeien om of werd geblinddoekt, maar ik wel. We gingen naar het tweede gebouw, zoals ik me herinner. Toen gingen we naar beneden en hij liet me een kamer binnen gaan, waar ik me moest uitkleden. Hij liet me op de grond vallen en begon me te martelen terwijl ik de beschuldigingen probeerde te ontkennen. Hij sloeg en schopte me, zei ik, het is voorbij, het was duidelijk een sektarisch motief. De man is Alawiet, dus hoe praat je over de Alawieten, en wie je hebt vermoord, en meneer de president, ik weet niet wat? Hij zei: "Ik wil je opvoeden, en blijkbaar weet je het niet hoe je iemand moet opvoeden." Hij sloeg me op elke vraag, wat mijn antwoord ook was, zelfs als hij me een normale vraag stelde.

Raakte hij zichzelf?

Alleen, ik bedoel, hoe heet je vader, hij wil me slaan, hoe heet je moeder, hij wil me slaan, waar kom je vandaan? Juist, deze mensen kwamen echt dicht bij hem. Mijn onderzoeken. Wat ik ontdekte is dat de man uit Raqawi komt. Ik bedoel, hij heeft echt geen autoriteit, omdat ze honden echt hebben laten afstuderen. Ik weet niet wat deze onderzoekers zijn. Het zijn niet echt bewakers. Ik weet niet hoe ik met hen een contract moet sluiten. Rechten, maar deze hoorde dat het Deir Ezzor was, dus kwamen ze me zoeken, bij God, en ze lieten me zitten. Ik bedoel, ze werden uit de kamer gezet

Hij zette me neer, maakte de handboeien los en begon me naar de details te vragen. Er zat een persoon in de afdeling van het klooster en er waren twee personen uit Dier Ezzour. Ik legde hen het verhaal en het rapport uit, enzovoort. Ze vertelden me dat het allemaal jouw zaken zijn, maar dit is een routineprocedure hier. Natuurlijk zit je hier, maar ze kwamen niet tussenbeide, want de agent die me eerder had geslagen, had me geslagen. Ze vertelden me dat je hier twee of drie dagen in stilte zult zitten. Na twee of drie dagen, op bepaalde tijden, voor onderzoek, dan wordt u overgeplaatst naar de militaire rechterlijke macht

Wie is degene die op de militaire rechtbank van Wayne zit?

Bij het Openbaar Ministerie

Weet je nog de naam van de rechter?

Nu weet je het niet meer. Onthoud er twee. Ik herinner me, oh, de rechter die me berechtte, maar hier gingen we naar een die de openbare aanklager heette. Ik weet niet wie de officier van justitie is, maar hij was de klootzak, want wat zei hij? Dat zijn rang niet hoog was, eerste luitenant, kapitein, of veel meer, kapitein, blijkbaar jong, ik bedoel ergens in de dertig, of zoiets, begin dertig. Vertel me dan... wat zei hij, meneer de president..... omdat hij me begon te vertellen dat u zus en zo doet, en ik heb hem ze allemaal verteld... hij heeft het me niet geleerd. ontkende en zei dat dit de woorden zijn die ze van me hebben afgenomen gebeurden onder afranselingen en martelingen. Ik heb hem gezegd dat dit niet waar is. Ze maken me doof en ik beken geen van deze papieren. Hij provoceerde hem en vertelde hem dat als Bashar al-Assad je wil vergeven, ik je niet zal vergeven in zijn Alawitische dialect, wat betekent dat hij het twee keer herhaalde.

De Adra gevangenis

Wat betekent het om te zeggen dat het een transfer naar Adra is?

En ik ging eigenlijk naar Adra.

Hoe was het daar?

Ze namen ons zoals gewoonlijk in een slang.

Weet je nog of er verschillende secties waren?

Ik weet niet wat ze een "vleugel" noemen? Ik zat op afdeling nummer zes en ze vertelden me dat dit voor economische redenen was.

In suite nummer zes?

Ik herinner me dus dat het afdeling nummer zes was, omdat de meesten van degenen die bij ons omkopers waren, en er waren ook staatsambtenaren onder hen. Ik weet niet of ze bij ons in dezelfde vleugel zaten, maar ik zag Hanik Al-Maleh en Kamal Al-Labwani en deze groep was daar op dat moment.

Heb je met ze gepraat?

Nee, niemand vroeg om met ze te praten. Ik wilde met ze gaan praten. Ik had Haitham al-Maleh eerder gezien omdat hij onze buurman was in de dorpen van al-Assad en hij kwam altijd naar dezelfde moskee. Ik keek naar hem op tv en ik wilde gaan, maar er was een Iraakees in de slaapzaal die zei dat ik voorzichtig moest zijn, ik vroeg hem waarom en hij zei dat ik het probeerde. Er was een Iraakse man in de politiek die eerder in Adra was en hij was bij hen, en hij is een Iraakees die niet weet wie ze zijn en hij sloot een overeenkomst met een van hun groep genaamd Omar

Toen ze zich met opeenvolgende tussenpozen naar Adra wendden, zag hij ze daar en begroette hem. Hij was bij de groep, een Iraakees die niet wist wie ze waren of wat ze op de camera's aan het doen waren. 'Er is een politieke veiligheidsafdeling in Baadra of zoiets!' Welke?

Op de camera's zie je hem met hem praten. Hij vertelde me dat ze 's nachts naar me toe kwamen en me martelden en sloegen.

Bedoel je de binnenplaats in de Adra-gevangenis met camera's?

Er waren geen terrassen

open terrassen?

Vertel me, wat wil je van die-en-die?

Omar Abdullah?

Ik weet niet of Omar de dienaar van God is of zoiets. Zeg dat zijn naam Omar is Hij vertelde me dat ik hem gedag wilde zeggen, en hij is echt een derwisj. Deze Iraakees weet het echt niet. Hij vertelde me dat ik niet weet waarvan hij wordt beschuldigd. Ik bedoel, iemand was bij me in de politiek en hij was aardig voor me.

Oke

Leefomstandigheden in Adra

Hoe was de zesde slaapzaal of de zesde afdeling?

Ze plaatsten ons in meer dan één kamer.

Ik bedoel, waarom heb je op de grond geslapen?

Omdat de nieuwelingen op de grond slapen, tenzij je geld hebt om een jacht te huren in een wereld die geld heeft om een jacht te huren, maar ik had geen geld, en hier wilde ik vragen wat er met mij zou kunnen gebeuren, dus dat vroeg ik. Een sektarische strijd aanwakkeren en uiteindelijk de president beledigen. Dit is de reden dat ze me vanwege hem hierheen hebben gestuurd. Ik bedoel, ik moest hier niet komen. Ze vertelden me, dit is de beslissing van de onderzoeker. Hij vertelt je iets om naar de Staatsveiligheid te gaan, en daarin plaatst hij je in iets waarvan de straf tegelijkertijd een militaire rechtbank is. Ze vertelden me dat het ook een plafond heeft van 3 jaar, wat betekent dat het in zes maanden kan verlopen. En

misschien 3 jaar militaire gerechtigheid in gevallen waar het mogelijk was, en in gevallen van 3 jaar is dit de reden. Ze vertelden me dat het afhangt van de militaire rechter. Ik heb ze verteld wat de oplossing is. Ze vertelden me dat er maar één goede rechter is die de rechter is van de eerste militaire afdeling.

De overige drie zijn slecht. Ik vroeg hoe hij al-Manih heette, ze vertelden me Adnan Kawkab of Hassan Kawkab. Ik weet het niet meer, maar waarschijnlijk Adnan Kawkab. Ik probeerde na te denken over hoe ik zou willen dat dit nieuws mijn familie zou bereiken, omdat mijn familie al die tijd niets over mij wist. Het bleek dat het op een specifieke dag kwam. Het ding is dat ik nooit telefoonnummers kon onthouden. Ik bedoel, ik herinnerde me wat cijfers. Ik bedoel, ik herinner me cijfers en cijfers. Ik kon geen telefoonnummers intoetsen en ben daarom weggegaan, ook al is mijn geheugen goed. Ik ken mijn situatie. Ik bedoel, tot nu toe is mijn geheugen goed. Ik heb niets aan deze verhalen nodig, hij leerde ze uit zijn hoofd, enzovoort. Ik heb de telefoonnummers onthouden. Ik heb niets opgenomen en alles bewaard. Ineens is het allemaal weg. Ik heb het nummer van mijn broer, maar ik bedoel, het mobiele nummer van mijn broer is degene die ik me herinner. Heb medelijden met mij

Wat willen we doen? Het belangrijkste is dat het toevallig de tweede dag was dat iemand werd vrijgelaten, dus ik zei hem dat hij naar mijn familie moest gaan om het adres van de gevangenis te geven. Wat ik begreep was dat als hij ging en het mijn familie vertelde, daarna wist ik niet wanneer de bezoekdata waren. Ik zat te wachten tot mijn vader of zoiets zou komen. En inderdaad kwam hij en hij was de eerste.

Ik zag mijn vader en mensen vertelden me dat hij mijn vader had opgedragen geld te gaan betalen aan de militaire aanklager, zodat mijn dossier bij rechter Adnan wordt gedeponereerd. Ik bedoel, het geld is niet voor de rechter. Het geld is voor het Openbaar Ministerie zodat je dossier wordt ingediend bij de rechter. Natuurlijk verscheen hij later terwijl hij me probeerde te zien, en mensen logen tegen hem. Iemand zei hem naar dit filiaal te gaan en ze nemen geld van hem aan.

De rechtbank

En het bezoek aan het gerecht?

Ik vertelde hem alles, ongeacht de details, tot het moment dat ik weg mocht daar. Mijn dossier moest bij Adnan Kawkab zijn, en hij vertelde me dat ik dit allemaal zal proberen. Misschien bleef ik tien dagen in Adra en kwam mijn naam. Elke dag wachtten we tot mijn naam 's ochtends werd uitgesproken, wat betekent dat ze mijn naam pas de volgende dag zouden uitspreken. Mijn naam kwam en de volgende dag droegen we kleurrijke pakken, zoals in de film Al-Mukkoum.

Welke kleur waren ze?

Zwart en wit of beige, ik bedoel gestreept, ik bedoel wit en wit, want je draagt ze alleen in de gevangenis, maar als je naar de rechtbank wilt, droegen we ze allemaal en de reis van Adra naar Damascus was heel naar.

Waarom?

De vrachtwagen waarin ze ons stopten, was erger dan de andere vrachtwagens. We kwamen aan bij een militaire sector. Ik dacht dat er geen mensen zouden zijn of alleen soldaten, maar de schok was toen ze ons binnenkwamen met gewone mensen terwijl we tussen hen door liepen in deze uniformen. Ik bedoel, mensen meden je, denkend dat we criminelen waren.

We kwamen aan en gingen voor de rechter zitten, zoals we in de films zien. De rechter deed een zaak voor ons. Toen hij die beëindigde, was het mijn beurt. Hij vroeg me niet om voor iedereen te staan. Hij vroeg me om hem in de kamer te hebben. Hij ging zijn kamer binnen en zei: "Laat Akram Al-Saud binnenkomen." Ik ging naar zijn kamer en begreep later dat hij geen geld van mijn vader aannam, maar dat mijn vader namens hem geld betaalde zodat de uitnodiging bij hem zou zijn. Hij probeerde met hem te praten, en de rechter zei tegen hem: "Als God het wil, zal het goed zijn. Weet je dat hij niet meer zei dan dat? Toen ik binnenkwam, vertelde ik hem het verhaal en probeerde ik aan te tonen dat het rapport kwaadaardig was.

Deze persoon had een probleem tussen mij en hem, en hij wilde mij kwaad doen. Vertel me, oké, Akram, oké. Wat wordt er van mij verlangd? Ik vertelde hem dat ik terug wilde naar de universiteit. Ik faalde vorig jaar omdat ik naar het ontwerpproject ging en ik vertelde hem dat we in het nieuwe jaar zitten, en nu betekent dat de oplevering van het project binnen een week was. Hij zei altijd tegen mijn vader dat hij zijn best zou doen om me vrij te krijgen, maar hij kon me niet vrijspreken omdat de inlichtingendienst van de luchtmacht er nog een tijdje om zou blijven vragen. Ik zou worden vrijgelaten. Hij zou de hoorzittingen blijven bijwonen totdat God ze vrijgeeft en hem vertelt dat als ik direct naar buiten wil, de luchtmacht mij in zijn plaats zal plaatsen. Ik ging bij hem weg en zei hem mij vrij te laten. Hij vertelde me dat hij zou komen. Het idee was dat het die dag ook ging gebeuren.

Laat me zien wat ik naar buiten kon. Ik zei dat dit betekende dat de situatie niet meer hetzelfde was op de dag van het idee. Dat noch mijn vader me de tweede dag belde, noch iemand sprak of me bezocht de tweede dag. 's Nachts kwam mijn naam.

Ben je voor de rechter geweest?

Ja.

Was er marteling in de Adra-gevangenis?

In de Adra-gevangenis niet, maar het was er heel naar, want het weer begint te wennen dat er buiten geen leven is. Ik bedoel, je bent al geacclimatiseerd, maar nadat Adra-mensen eten en drinken wat ze willen, is er een tv en hier ga je terug om het leven weer te zien, maar je hoeft niet buiten te zijn. Adra vermoeide me erg, er was geen marteling, maar ik heb je verteld dat verhalen zoals marteling voorkomen. Ze kunnen je slaan als je wilt zijn zoals deze Irakees.

Heb je littekens van marteling op je lichaam?

Nee, niets, al die tijd, niets

Ben je in de gevangenis beland?

Nee nooit. Ik had erop gestaan dat ik zonder pijn zou vertrekken. Ik at veel, ik werd dikker. Ik heb er ongeveer 12 dagen doorgebracht

Enkel en alleen?

Ja, maar daarna begon ik elke maand sessies bij te wonen in de Politieke Veiligheid, omdat het huis van mijn familie in Zainab was, dus hij zat op de afdeling Politieke Veiligheid, en mijn familie kwam me regelmatig bezoeken.

Was er een zorgverlener en een dokter in Adra, of weet je dat niet?

Ik werd niet blootgesteld aan deze dingen.

En zodra je aankwam, hebben ze geen onderzoek voor je gedaan of je gevraagd of je een ziekte had, geprobeerd hebt of zo?

Nee, nee, er waren wel schoonmaakprocedures, toen moesten we al onze kleren uittrekken.

En in bad gaan?

Ja, we namen een bad en namen kleren mee in plaats van onze kleren, maar wel dezelfde.

Oké... in deze gevangenis was het eten zeker beter?

Ja, het eten was veel beter.

Was er een mogelijkheid om als je geld had iets te kopen?

Precies.

Openlijk of stiekem?

Nooit publiekelijk, maar het geld speelde ook een rol. De rechten zijn niet gelijk verdeeld, dus wie er geld heeft doet meer dan dat, je slaapt bijvoorbeeld op een bed. Onze slaapzaal was bijvoorbeeld economisch ingericht d.w.z. dankzij steekpenningen, en we hadden er een die werd vermoord. Iemand betaalde geld om hier te zitten. Adra is lelijker omdat het zo is. En wat ik wist van seksuele intimidatie.

Wat is er met jou gebeurd? Van wie zijn de verhalen?

Nee, overkwam mij niet, maar ik heb verhalen gehoord, bedoel ik.

De bezoeken waren regelmatig, of betaalden ze er geld voor?

Nee, de bezoeken waren regelmatig.

Hoe vaak hebben ze je bezocht?

Maar de politie verwacht altijd dat je betaalt.

Altijd?

Altijd.

Jouw vader moest ook betalen als hij je bezocht?

Ja.

De rechtbank heeft u voor de rechtbank gedaagd van de eerste alleenstaande militaire rechter, Adnan Kawkab, en degene onder hem, hoe heet hij?

Adnan Kawkab liep over aan het begin van de revolutie.

Ben je bij een advocaat geweest?

Nee, over Adnan Kawkab hoorde ik dat hij nu in Duitsland is. Hij liep over aan het begin van de revolutie, omdat ze hem overplaatsten. Hij werd de enige militaire rechter in Daraa, en hij liep over. Maar ik bedoel, hij zat net als ik in de Adra-gevangenis.

En tot slot, wat was het vonnis?

Wat er is gebeurd. Ik begon elke maand sessies bij te wonen. Er was toen geen revolutie, maar het was angstaanjagend omdat ik elke keer naar de militaire rechtbank ging. Een of twee keer waren er leden van de inlichtingendienst van de luchtmacht aanwezig, en elke keer als ik naar mijn huis ging, verwachtte ik dat ik nooit meer terug zou komen. De eerste keer was ik alleen, en de tweede keer vroegen ze naar Rawad. Rawad kwam naar de rechtbank, maar hij kwam niet naar de gevangenis. Hij kwam niet naar de luchtmacht. Hij kwam naar de rechtbank. Hij beschermde zichzelf en tegelijkertijd haatte ik hem vanwege Rowad, maar tegelijkertijd wilde hij niet dat het verhaal groter werd of ons weer in de lucht bracht. Het belangrijkste is dat er geen horizon was voor het onderwerp, dat wil zeggen, het was niet bekend waar het zou eindigen. Daarna vond de revolutie plaats. Toen dat begon, vertelde iedereen me dat er twee opties waren: of je gaat zitten voor wat je hebt gedaan, of het lost op. Bij de eerste amnestie voor Bashar was ik niet betrokken. De tweede amnestie omvatte mij. Ik bedoel, ik wist niets van de vijfde of zesde maand! 2011 omvatte onze zaak en werd de zaak beëindigd.

Reisverbod

Had je een reisverbod?

Ik heb niet naar deze verhalen gevraagd, ik weet het dus niet.

Je bent eigenlijk uit Syrië gesmokkeld.

Ja, gesmokkeld, en niet één keer ben ik eerder uit Syrië vertrokken. Ik bedoel, ik ben bijvoorbeeld niet naar Libanon gegaan om te kijken of er een reisverbod is. Ik weet niet of zoiets bestaat of niet, maar ik verwacht het niet omdat ik begreep dat het alleen staatsveiligheid is, toch? Ik bedoel, als je naar het Supreme State Security Court gaat, krijg je een reisverbod.

Het kan liggen aan de afdeling waar je geweest bent, waardoor zo'n afdeling ook de mogelijkheid heeft om je een reisverbod uit te vaardigen.

Ik heb geen idee.

Wat gebeurde er? Of weet u voor welk wetsartikel u bent vervolgd? Wat is het nummer? Of de naam? Sektarische strijd uitlokken en de persoon van de president van de republiek beledigen?

Ja. Ik herinner me dat er vroeger een bekend nummer was onder de gevangenen, maar ik kan me het niet meer herinneren. Misschien 30, 35 of drie, en een van hen herinnert zich het aantal van drie.

Heeft u papieren of documenten van de rechtbank, zoals overdrachten?

Nu moesten ze mij vrijlaten, maar ik wist niet of hij nog in huis was of niet, ik liet hem thuis, dus de vrijlating was aanwezig.

Je kon het hem vragen toch?

Natuurlijk, ik vroeg ernaar, er stond mijn foto op, enzovoort.

Vrijlating

En toen ze je vrijlieten in de rechtbank, verliet je de rechtbank zelf, ging je terug naar een andere afdeling?

Nee, ik ben toen niet teruggekomen, hij was doodsbang, ik bedoel, er was een puinhoop of zoiets, toen je uit Adra kwam, moesten ze je verzegelen. Ik heb me aan beide handen verzegeld, dus ze vertelden me dat als ze je ergens op verzegelden, ik bedoel, wat betekent het in een andere afdeling? Eerlijk gezegd probeerde ik het te vergeten omdat ik niet weet wat er gebeurde, en ik stierf in doodsangst. Ik heb het gewist, en de procedures namen veel tijd in beslag, en ik weet niet wat er is gebeurd. Het belangrijkste is dat toen ik terugkwam, niemand me iets vertelde. Ik bedoel, ik weet niet of er iets of een andere afdeling was die mij eiste of niet.

Je weet dat je vader steekpenningen heeft betaald. Dus je ging naar de rechter Kawkab?

Natuurlijk, om steekpenningen te betalen.

Hoeveel heeft jouw vader betaald?

Ik heb hem niet precies gevraagd hoeveel, maar omdat hij iemand uit het klooster had ontmoet, ik bedoel, hij had iemand ontmoet die daar iemand kende, enzovoort enzovoort. Maar hij betaalde zeker, hij betaalde veel aan Air Force Intelligence. Voor ons, als financiële situatie, kan het ongeveer 300.000 of 400.000 zijn.

Waren er naar uw mening onder de papieren die u ondertekende of waarover u verzweeg, papieren waarin staat dat u niet bent gemarteld?

Nee, ik verwacht niet dat het alleen maar uitspraken zijn, want ze wilden dat ik zei dat ik al deze verhalen deed.

Werd je gevraagd om een media statement te maken?

Nee.

Niet op het moment van arrestatie of daarna? Of iets anders?

Nee, maar nee, zoiets zat er niet in, anders wel. Een belofte dat ik geen demonstratie had gezien of zoiets.

Effect van de arrestatie

Het effect van de arrestatie op u, uw relatie met uw familie veranderde van vorm? Is het beter of slechter geworden, is het een soort verwijt geworden?

Nu is het veranderd, maar ik weet niet of het ten goede of ten kwade is, maar eigenlijk had ik enige tijd geleden bepaalde familieproblemen. Toen ik gevangen zat, was mijn moeder net gestorven. Ik bedoel, ze stierf in december, en ik werd in maart gearresteerd. Mijn relatie met mijn vader is niet goed, maar na de arrestatie werd het erger.

Creëerde dat een grotere afstand?

Op dat moment was ik boos op ze en het was uiteindelijk niet mijn bedoeling om ze in deze situatie te brengen. Mijn vader, en wat hem is overkomen, dat was niet gemakkelijk. Zijn oudste zoon was verdwenen. Hij was ontvoerd. Ik bedoel, hij was ontvoerd. Uiteindelijk hebben ze hem niet verteld waar ik was.

Hij wist niets over mij, en kon me niet bezoeken, hij was erg moe op dat moment. Ik meende het niet, maar toen ik naar buiten kwam, was het niet mijn bedoeling dat iemand stil zou zijn. As-Salim Mumm, ik ging zitten voor het secretariaat, en daarna ging ik niet meer naar de Levant, behalve voor rechtszaken.

Heeft deze arrestatie invloed gehad op de relatie met uw vrienden?

Natuurlijk, want op de dag dat er geen revolutie was, werd gezegd dat de situatie van het regime stabiel was en dat mensen mij niet begroetten.

Namen ze afstand?

Natuurlijk ken ik de mensen voor de arrestatie anders dan die erna. Ik bedoel, er zijn mensen die standvastig en verloren waren, en er zijn mensen die vriendelijk en goedaardig waren. Ik concentreerde me op hen. Ze probeerden daarna hun excuses aan te bieden.

Gezondheid na arrestatie

Was je ziek toen je uit de gevangenis kwam?

Ik besteedde er geen aandacht aan, als ik eerlijk ben dacht ik alleen aan mijn situatie. Ik had niks, en ik probeerde er maar niet aan te denken. Ik wist niet wat mijn gezondheidssituatie was en tijdens mijn tijd in Adra . het zat hier, en daarna werd het groter en in deze gebieden; tussen mijn vingers en mijn tenen. En ik was hierover verbaasd, ik was al uit de gevangenis van Adra, en zat op dat moment bij Ismail thuis. Hij vertelde me dat er een zeer goede dermatoloog was uit Aleppo.

Destijds bevond hij zich in een gebied dat de gouvernementele rotonde wordt genoemd. De dokter was erg populair en zijn kliniek was op de rotonde. We gingen naar hem toe. Hij had veel keuzes. Hij was stijlvol. Je hoeft niet weten wat te doen. Hij bleef me vragen om uit te leggen hoe ik niet wist of het schurft was eczeem? Vertel me eczeem, maar degene die de zon niet ziet, en zo vertelde hij me wat het verhaal is! Ik vertelde hem dat ik in detentie zat, hij vertelde me hoeveel ik hem deze en die periode vertelde, en hij gaf me medicijnen, zalven en sterilisatoren. Ik weet het niet meer precies, maar na een week waren ze volledig verdwenen.

Heeft u medische rapporten of een uitgebreid onderzoek gedaan?

Ik wist op dat moment niet of ik problemen had, maar eerlijk gezegd ko ik vanwege mijn financiële situatie het me niet veroorloven uitgebreide controles uit te voeren.

Bent u naar uw mening uit de gevangenis gekomen met een psychisch probleem of psychische schade?

Ik kwam natuurlijk eruit met een hekel aan de gevangenis, Ik kwam zeker naar buiten met een hekel aan de gevangenis maar dat verandert niet, ik bedoel, ik ben beter geworden, ik heb altijd geprobeerd mijn haat op iets anders over te brengen. Zoals ik je al zei, het is oké.

Maar ik bedoel, heb je geen trauma's of nachtmerries gekregen?

Natuurlijk heb ik nachtmerries, ik heb zeker een goede tijd verloren, dat neem ik altijd mee.

Heb je psychologisch onderzoek gedaan?

In deze periode, nee, maar tijdens de revolutie heb ik geprobeerd een psychiater te vinden, maar toen in Aleppo heb ik het onderwerp opgegeven. En nu ben ik hier een tijdje gegaan, maar daar ben ik ook mee gestopt.

Maar heb je het gevoel dat deze schade of nachtmerries er niet meer zijn of niet?

Het is omdat de nachtmerries zijn teruggekeerd. Hoe dat wil ik je vertellen. Ik had constant nachtmerries toen ik in regime gebied woonde, maar toen ik verhuisde naar de bevrijde gebieden (*in handen van de oppositie, red.*) hielden ze op. Ik geef toe, we werden gebombardeerd enzo. Maar ik wist dat niemand me zou arresteren. De angst is dat iemand je zal arresteren. En dat is voorbij. Jabhat al-Nusra was daar aan de macht, en ik had problemen met ze maar mijn nachtmerries gingen over het regime. Ze verdwenen een tijdjes, maar toen ik hier kwam kwamen de nachtmerries weer terug, ik weet niet waarom.

Na alles wat er is gebeurd en al je arrestaties, hoe bekijk je je situatie nu? Hoe kijk je naar Syrië en de revolutie?

Helaas is het zo gelopen. Ik weet of er iets van komt in de toekomst. Ik volg psychische Behandelsessies bij een centrum genaamd Centrum 45. Dat is na de Tweede Wereldoorlog opgericht en is gespecialiseerd in oorlogen. Ik ontmoette er een wetenschapper uit Bosnië, en zij is hier gekomen toen ze 20 was, en ze leefde haar normale leven, studeerde enzovoort en nu kwam alles opeens terug. Ik weet niet of mij dat ook zal overkomen.

Ik heb het gevoel dat ik iemand sterk ben, niet iemand zwak. Maar het idee dat ik een wereld heb gezien die niet volledig is vernietigd door mijn vrienden... Een van het pleegde zelfmoord drie dagen na zijn vrijlating; hij zat bij mij op de universiteit.

Als ik je zou zeggen de gedetineerde met één woord te beschrijven, wat zou je dan zeggen?

Graf.
